

சம்பந்தன் கவிதைகள்

padippakam

படிப்பகம்

padippakam

சம்பந்தன் கருத்துகள்

படிப்பகம்

SAMPANTHAN KAVITHAIKAL

*- A Colection of Poems by
R. Gnanasampanthan*

© : Author

First Edition : December, 2002.

*Published by : Uma Pathippagam,
521, 1/B, Galle Road,
Colombo 06,
Sri Lanka.*

Price : Rs. 150/=

என்னருந் தந்தை
இணையடி நழற்கே...!

padippakam

படிப்பகம்

அணிந்துரை

சம்பந்தனின் யூப்பந்தல்கீழ் சற்று நேரம்.....

என்னை மிகவும் பெரிய ஆளாக மதித்து தனது கவிதைப் பூக்களுக்கு முகவரி எழுத வைத்திருக்கிற சம்பந்தன் என்னும் கவிஞனுக்கு எனது நன்றிகள்!

“பூவரசில் வெளிவந்திருக்கிற எனது கவிதை மலர்களையெல்லாம் ஒரு மாலையாகத் தொடுக்கப் போகிறேன்!” என்று அவர் சொன்னபோது எனக்கு மிகவும் மகிழ்வானது.

“மிகவும் நல்ல முயற்சி ! அவசியமானதும் கூட !” என்றேன்.

“பூவரசுக்கு வரைந்த கவிதைகளோடு ஏனைய பத்திரிகைகளில், சஞ்சிகைகளில் வெளியான கவிதைகளும் இடம்பெறவேண்டும்!” என்று நான் சொன்னபோது,

“அப்படித்தான் செய்கிறேன்!” என்றார் அவர்.

ஆனால் அடுத்த விடயத்தில் என்னை அவர் ஒப்புதல் கேட்காமல் கட்டளையாகச் சொன்னார்:

“இந்தக் கவிதைத் தொகுதிக்கு நீங்கள் தான் அணிந்துரை எழுதுகிறீர்கள்!”

VI

“நல்ல கவிஞர்கள் பலர் இருக்க நான் அணிந்துரை எழுதுவதாவது? கவிதையின் இலக்கணம் பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாது! நான் சராசரி இரசிகள் மட்டும்தான்!”

“எனக்கு அதுபோதும்!” என்றார் அவர்.

“நீங்கள் தான் எழுதுகிறீர்கள்!” அழுத்தமாக வந்துவிழுந்தன வார்த்தைகள். இனி மறுப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது.

சம்பந்தன் ஒரு சரியான அழுங்குப்பிடி. அழுத்தம் என்றால் அழுத்தம் அப்படியொரு அழுத்தம். தனக்குச் சரியென்றுபட்டதை சரியாகவே வாதிடுவதில் அவரை மிஞ்ச ஆளில்லை.

இது அவர் கவிதைகளிலும் தான்.

கவிதைகளுக்கு என்று ஒரு வடிவம் இருக்கிறதா? இருக்கிறது. அதற்கென்று ஒரு வரைவிலக்கணமும் இருக்கிறது. இருந்தாகவேண்டும்.

ஆனால் கவிதையைக் கவிதையாய் இனம் காண்பவன் யார்? அவன் கவிதை என்று அதை எப்படி ஏற்கிறான்? இது ஒரு முக்கியமான சங்கதி.

கவிதையைப் புனைந்த கவிஞன் யார்? அந்தக் கவிதைக்குள்ளே இருக்கிற கருப்பொருள் என்ன? என்னும் கேள்விகளுக்கு முன்னால் இந்தக் கவிதையின் காலம் எது என்பதே கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது இப்போதெல்லாம்!

“நிலவைப் பாடாதே! மலரைப் பாடாதே! அழகைப்பாடாதே! புகழைப்பாடாதே!” என்றெல்லாம் மூலைக்கு மூலை பல குரல்கள் தெறிக்கின்றன.

“சாவோடு போராடும் எங்கள் சோகத்துக்குள்ளே நின்று தாலாட்டுப் பாடுகிறாயே இது தகுமா?” என்று கேள்வி எழுதல் நம் தேசத்துச் சூழலுக்குச் சரியானதுதான்.

ஆனால் துன்பப்படும் தாயும் கூட தன் குழந்தையைத் தூங்க வைக்கத் தாலாட்டுத்தான் பாடியாகவேண்டும். ஒப்பாரிபாடி அதை உறங்க வைக்க முடியாது.

துயரங்களைப் பாடிப்பாடித் துன்பத்தை வளர்ப்பதைவிட இன்பத்தைப் பாடி ஏற்றம் பெறவேண்டும் நாம். வெற்றிகளைப் பாடி மேன்மையுற வேண்டும். நம்பிக்கை மலர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் நாம்.

விடுதலைவேண்டும் மனங்களில் நம்பிக்கையொளியைப் படரவிடும் கவிதைகள் இப்போதெல்லாம் நம்மவரிடம் மிக அதிகமாகவே மலர்கின்றன. காலத்தின் தேவை அது.

கவிஞன் காலத்தோடு நிற்பவன். அதனால் தான் அவனால் காலம் கடந்தும் நிலைக்க முடிகிறது. இன்னதைத்தான் பாடு என்று அவனுக்கு யாரும் கட்டளை இடமுடியாது. ஏனெனில் அவனே காலத்தின் கட்டளை.

மண்ணைப் பிரிந்து பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் நாம் வாழ்ந்தபோதும் நம் மனங்களில் மண்ணின் நினைப்புத்தான் மலையாய்க் குவிந்திருக்கிறது. அதை அத்தனை சீக்கிரமாகக் கடந்துவிட முடியாது. அதிலும் கவிதைகளோடு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர்களுக்கு முடியவே முடியாது. இதயத்தில் எழுகின்ற உணர்வுகள் எப்படியோ வார்த்தைகளாய் வடிவம் எடுத்துவிடுகின்றன. அந்த வார்த்தைகளில் அவனது உணர்வுகள் உறைந்து நிற்கின்றன.

VIII

அதனால் அந்த வார்த்தைகளைப் படிக்கும் ஒருவன் தானும் அதே உணர்வுக்கு ஆளாகிவிடுகிறான். எனவே அந்தக் கவிதை அவனுள் நிலைத்துவிடுகிறது. கவிஞனும் காலமும் மறைந்து கவிதையும் தானும் என்று அவன் ஒன்றித்துப்போகிறான்.

ஏன் எழுதுகிறேன் என்பதற்கு எழுதுகின்ற ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரணம் வைத்திருப்பார்கள். சம்பந்தன் சொல்லும் காரணம் ; கல்வி. இந்தக் கல்வி என்பது ஏட்டுப் படிப்பல்ல ; அனுபவக் கல்வி. வாழ்க்கைக்கல்வி.

“என்னுதிரம் கலந்த இன் தமிழின் பற்றதனால் கவிதை தனைப் புனைகின்றேன் கற்பதற்கு நிறையவரும்!” என்னும் வரிகளில் அதைத்தான் தெளிவுபடுத்துகிறார் அவர்.

ஒருவனை எழுத வைப்பது எது? எழுதத் தூண்டுபவர் யார்? சம்பந்தன் காட்டும் அந்த “எழுத வைக்கும் ஏந்தல்கள்.”

சமூகக் கொடுமைகள் கண்டு குமுறும் ஒரு மனத்தின் கோபம், கிண்டல்தொனிக்கும் வார்த்தைகளாய் வந்து விழுகிறது அவர் கவிதையில் -

‘அட்டையென உறிஞ்சும் அநியாய முதலைகளும்
பட்டையென நீறணிந்த பகல்வேட பாதகரும்
பாஸ் போர்ட் தேடிப் பலதேசம் பறப்போரும்
பணம் வந்து சேர்ந்ததன் பின் பழகுகளை மறப்போரும்

குணம்மாறிக் குலம்மாறிக் கொள்கையினை விற்போரும்
கூடவிருந்து குழி பறிக்கும் கலை பயின்றோரும்
என்னைத் தூண்டி எழுதவைக்கும் ஏந்தால்கள்'

பூவரசின் கவிதைப் போட்டிகளில் இவரது பல
கவிதைகள் பரிசுகளை வென்றிருக்கின்றன என்பது
இவரது கவித்திறனுக்கு ஒரு பாராட்டுப் பத்திரமாகக்
கொள்ளப்படலாம்.

பல்வேறு சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும்
இவரது கவிதைகள் பல வெளியாகியிருக்கின்றன.
வெளியான கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை தாயகத்து
நினைவுகளிலேயே மலர்ந்தவை என்பது இங்கு கவனிக்கத்
தக்கது.

பொதுவாகவே கவிதைகளுக்குப் பல்வேறு
முகங்கள் உண்டு. இப்போதைய சமூகச் சூழலில்,
வாழ்வியலில் எது முகம் காட்டுகிறதோ அந்த உணர்வே
கவிதைகளில் மிகைப்படத் தெரிவது இயல்பு என்பதால்
சம்பந்தனின் கவிதைகளும் அதையே பிரதிபலிக்கின்றன.
எனினும் வெவ்வேறு உணர்வுகளைப் பகிரும்
கவிதைகளை அவர் பிரசவிக்கும் காலம் புலரும். அந்த
ஏக்கத்தை அவர் பிரதிபலிக்கிறார் தனது கவிதையொன்றில்-

“புலராதோ பொழுதொன்று பூபாளம் நாம் பாடப்
பூகோள வரைபடத்தில் புதுப் புள்ளி தோன்றாதோ?

ஓவ்வொருவரும் ஓவ்வொருவிதமாகக் கவிதைகளை அனுபவிக்கிறார்கள்.

என்வரையில் நான் அனுபவித்தவைகளில் சிலதை மிகச் சுருக்கமாக இங்கே தொட்டிருக்கிறேன். இது எந்தவகையிலும் சம்பந்தனின் கவிதைகளுக்கும் உங்களுக்கும் இடையே நான் குறுக்கீடு செய்வதாக அமையாது.

அவரது உணர்வுகளோடு உங்களது உணர்வுகளும் இந்தக் கவிதைகளுக்குள் கலந்துபோகும்போது நான் உங்களிலிருந்து அந்நியப்பட்டுப் போகாதிருப்பேனாயின் அதுவே சம்பந்தனின் கவிதாவுணர்வுக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்பேன் நான்.

வரவேற்புச் சொல்ல வந்தவன் நெடுநேரம் வாசலடைத்து நிற்பதாவது!

இப்போது நான் விடைபெற்றுக்கொள்கிறேன்.

சம்பந்தனிடமிருந்து இன்னும் நிறையக் கவிதைப் பூக்கள் மலர வேண்டும் என்ற என் ஆவலைச் சொல்லி!

இனி சம்பந்தனின் கவிதைகளும் நீங்களும்...

அன்புடன்

இந்தியமகேஷ்

முன்னுரை

அறுபத்து நான்கு தனிக் கவிதைகளையும் மூன்று அரங்கக் கவிதைகளையும் கொண்டுள்ள இத்தொகுப்பானது எனது முதலாவது படைப்பாக வெளிவருகின்றது. இதிலுள்ள கவிதைகள் எத்தகைய “பாடுபொருளை” அடிநாதமாகக் கொண்டுள்ளன என்பதை வாசகர்களே அறிவீர்கள். ஆனாலும் அவற்றை ஆக்கியவனின் தளநிலை நின்று நீங்கள் இதனைத் துய்க்க வேண்டும் என்பதே எனது பெருவிருப்பாகும். “பாடுபொருள்” எனது வித்துவத்தைக் காட்டுவதற்காக வலிந்திழுத்து வரிக்கப்பட்டதல்ல.

முற்றுமுழுதாக ஒரு தனிமனித அனுபவத்தின் தகிப்பாக வெளிவந்தவற்றைத், ‘தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளேன்’, அவ்வளவுதான். முறையான பாடங்களைக் கற்பதற்கான வாய்ப்புக்களைக் காலம் என்னிடமிருந்து பறித்துவிட்டது. வசதியிருந்தால் நேரமில்லை. நேரமிருந்தாலும் நினைப்பு அலைக்கழிக்கும். இன்றோ நிகழ்வுகள் அலைக்கழிக்கின்றன. அவற்றின் பொழிவுகளே இவை.

ஓடியோடி உழலும் புகலிடவாழ்வின் ஓட்டத்தில் உதித்தவையே தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. எந்த அளவு கோல்களைக் கொண்டும் இவற்றை அளந்து விமர்சிப்பது எனது உணர்வுகளுக்கு வரம்புகளைக் கட்டுவதாக இல்லாவிட்டால் சரி. மாற்றங்கள் வலிந்து திணிக்கப்படுவதை எதிர்க்கின்ற மரபுவாதியாகவும் அதேவேளை மாற்றங்கள் வேண்டும் என நினைக்கின்ற புதுமை விரும்பியாகவும் இருக்கும் எனது நிலைப்பாடு சிலருக்குப் புரியாமற் போகலாம். பலருக்கு ஏற்பாடுடையதாகாமல் போகலாம். ஆனால் நான் மனதிற் படுவதை எழுத்தில் தருகிறேன். அதற்கு என்ன பெயர் என்று நானே கவலைப்படாத போது அதுபற்றிய மற்றவர் கவலைகள் என்னை மாற்றிட மாட்டாது என்ற நம்பிக்கையுண்டு.

XII

எழுதியவை யாவும் நூலுருப் பெறவேண்டும் என்றால் பின்னின்றியக்கும் சக்திகள் வேண்டும். என்னை எழுதத் தூண்டிய படியே இருக்கும் “பூவரசு” ஆசிரியர் இந்துமகேஷ் அவர்களை இவ்வேளையில் நன்றியுடன் நினைவு கூருகிறேன். எனது கவிதைகளைப் பூவரசில் பிரசுரித்து ஊக்கமளித்ததோடு இந்நூலுக்கான அணிந்துரையினையும் நல்கியுள்ளார். அன்னாருக்கு என் நன்றி. “ஈழநாடு”, “நம்நாடு”, “திருப்பம்” ஆதியாம் இதழ்களில் பிரசுரமான கவிதைகள் சில இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியுரித்தாகுக.

இலங்கை வானொலியில் என்னைப் பதினாறு வயதிலேயே கவிபடிக்க வைத்த டாக்டர். வி. ரி. இளங்கோவன், எனது முதற் கவிதையைக் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்க ஏட்டில் பதிய வைத்த வி. ரி. தமிழ்மாறன் மாமாக்கள் ஆகியோரின் தூண்டுதல்களும் நச்சரிப்புமே இந்நூல் இன்று அரங்கேறக் காரணமாகின்றது. அவர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

இயந்திரத்தோடு இயந்திரமாய் மாறி இழுபடும் பொழுது களை ஒதுக்கி நூலை அச்சிடுவது எனக்குச் சரிப்பட்டு வராது என்று சொன்னதும் அந்தப் பொறுப்பினைத் தானே ஏற்று, பிரதிகளைக் கொழும்புக்கு எடுத்துச் சென்று அச்சவேலைகளைத் தனது நேரடிக் கண்காணிப்பில் நடாத்தி என் சுமைகளைந்த மாமா த. துரைசிங்கம் அவர்களுக்கே இந்நூலுக்கான முழுப்பெருமையும் சேரவேண்டும்.

நிமிடக் கணக்கில் பாசத்தைப் பகிர்ந்துவிடத்துடிக்கும் என் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் காக்க வைத்து நான் “கவிதையெழுதி” அவர்தம் நேரங்களை “வஞ்சித்த” குற்றத்துக் கெல்லாம் இந்நூல் ஓர் ஒத்தடமாக இருந்து விட்டுப் போகட்டும் என்று இப்போது நிறைவு கொள்கிறேன்.

இரா. சம்பந்தன்

இராட்டிங்கன்,

ஜேர்மனி

கார்த்திகை, 2002.

உள்ளுறை

அணிந்துரை

முன்னுரை

1.	கவிதை புனைகின்றேன்.	1
2.	தாய் மண்	3
3.	வசந்தங்கள்	5
4.	எரிந்த நூலகம் எழுந்திடச் செய்வோம்.	7
5.	வேதனையில் வாடுகின்றார்.	9
6.	அங்கும் இங்கும்.	10
7.	யாழ் - மருத்துவமனை	12
8.	விடியலைத் தேடும் மண்.	13
9.	விடிவெள்ளி தோன்றாதோ?	15
10.	யாருமுண்டோ?	17
11.	பூ மாலை தேடி வரும்	18
12.	மழலை	19
13.	சுமை	20
14.	எழுதவைக்கும் ஏந்தல்கள்	21
15.	காடு	23
16.	மீனினமே மிரட்சியுறும்	26
17.	வெண்பனிக் கோலம்.	29
18.	மண் நினைவு !	32
19.	தியாகச் சுடர்.	34
20.	பயணம் எங்கே?	36
21.	வெண்புறா பறக்குமானால் !	38
22.	ஆண்டவனும் தேர்ந்திடுவான்.	41
23.	அவள்	44
24.	காதல்	47
25.	பாலை வனமும் சேலை மனமும்	50
26.	உள்ளப் பரப்பளவை உலகுநோக்கி விரித்துளாய்	52
27.	இரைமீட்கப்படும் நினைவுகள்	54
28.	குடிசைகள்	57
29.	அம்மாவுக்கு	61
30.	வேதனை வருமென்று விலகி நீ ஓடாதே	64
31.	அப்புவும் நானும்	64

32.	ஒளிவந்த வேளை	69
33.	குமுறல்	71
34.	சபையேறாத பாடல்	74
35.	உறவுகளைப் பார்க்கப் போனேன்.	76
36.	எப்போது?	80
37.	வென்று முடிப்பார் நாளை விருட்சமாய் எழுவாய் !	82
38.	நண்டு வந்து நடமிடும் நாரைக்கடல்	84
39.	கரங்கள் ஏன் உயர்ந்தன ?	86
40.	எங்குதான் செல்வாய் இனி ?	89
41.	நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ !	93
42.	மானல்ல தேனல்ல மலரல்ல பெண்	96
43.	அக்கினிக் குளத்தில் உயிர்த் தாமரைகள் !	100
44.	புரட்சி	103
45.	புரட்சி வெல்லும்	105
46.	மனிதம் I	106
47.	மனிதம் II	108
48.	வில்லங்குகளா இவர்கள் ?	109
49.	போய்ப் பாருங்கள் !	111
50.	பூவரசே நீ வாழி !	113
51.	ஓங்கி வளர்ந்திடுவாய் !	115
52.	விடுதலைக்கோ தூரமில்லை	117
53.	சின்னப் பூவே !	119
54.	கரைகளைத் தழுவிய ஜீவநதி	120
55.	மண்பற்றை இழக்கா மகுடபதி	123
56.	மானுடத்தின் கண்ணீர்	126
57.	செய்திப் புறா.....	128
58.	மலையக மக்கள்	131
59.	மரபுக் கவிதையும் புதுக் கவிதையும்	134
60.	சாகா மருந்தே !	137
61.	அறிவெனும் அகல் விளக்கைக் கையிலெடு.....!	138
62.	நம்மன்னை நலியாளோ ?	141
63.	கண்ணன் கழலடிகள் போற்றுவோம் !	142
64.	தொழுது நிற்போம்	144
	கவியராட்சக் கவிதைகள்	
1.	தைமகள் வந்தாள்.	146
2.	உன் கையில் எம் சந்ததி.	150
3.	புதியதோர் உலகை நோக்கி.....	154

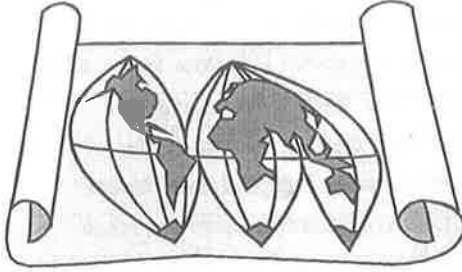

கவிதை புனைகின்றேன்.

முற்றத்து வேப்பமரம் என்
முந்தையர் கதையறியும்
சுற்றம் முழுவதும்
என்சொந்தங்கள் தானறியும்
கற்ற பரம்பரையில்
கல்விதனைத் தொடராமல்
பள்ளிப் படிப்பினையே
பாதியிலே கைவிட்டுத்
துள்ளித் திரியும்
துடுக்கான வயதினிலே
பாதைதனை மாற்றியே
பயணத்தைத் தொடர்ந்தவன் நான் !

பட்டறிவினாலே
 பாடங்கள் பலகற்றேன்
 வஞ்சகர் வாழ்மிந்த
 வளமான பூமிதனில்
 பஞ்சமா பாதகங்கள்
 பலதுக்கும் பஞ்சமில்லை
 கெட்டவர் கூட்டஞ் சேர்ந்து
 கெடுதிகளை நானறிந்தேன்
 நல்லவர் சேர்க்கையினால்
 நன்மைகளும் நான் கற்றேன்
 என்னுதிரும் கலந்த
 இன்தமிழின் பற்றதனால்
 கன்னித் தமிழினிலே
 கவிதை பல புனைகின்றேன்
 கற்பதற்குப் பலவுண்டு
 காலமகள் கைகொடுப்பாள் !!

தாய் மண்

கொத்துக் கொத்தாய்க் கொடிமலர்கள்
 நத்துகின்ற மனசெல்லாம் நந்தவனம்
 வாழை வளைந்தங்கே குலைதள்ளும்
 வளவினிலே வேம்பது பூச்சொரியும்
 பாளை வந்த பனையினில் கள்ளு வடியும்
 காளையொடு பசுக்கடிக் களிக்கும்
 கன்றின் கதறலொலி கேட்டதுமே
 கறவையினம் மடிநிரம்பப் பால் சுரக்கும்
 வயல் வெளியில் நெல்மணிகள் குலுங்கும்
 மடல் விரிந்த மலர்களில் மதுவுண்ட வண்டுகள்
 மயக்கத்தில் ரீங்காரமிடும்
 கோழியோடு சிறகுகள் முளையாக் குஞ்சுகள்

கொல்லையில் தாயின்
 அலகால் இரைகொள்ளும்
 கோடிப் பூவரசில் குக்கூ பாடும் குயில்
 முற்றத்து முல்லை மல்லிகை மணம் வீசும்
 சுற்றத்தார் சேர்ந்த சுகவாழ்வதுவாய்
 நித்தமும் நேரமது தவறாம லங்கே
 கிராஞ்சியம்பதி முருகன் மணியோசை
 பாயில் படுத்தவரைப் பள்ளி யெழுப்பும்
 நோயென்று சொல்லி நொந்து வருவோரை
 நாடிபிடித்துப் பார்த்து நல் மருந்தளித்திடும்
 அப்புவோடு ஆச்சியின் மாபாரதக் கதைகள்
 மந்திரம்போல் மழலையெனை மயக்கும்
 இத்தனையும் அன்னைமடியின் அளவிலாச்
 செல்வம்
 அத்தனையும் தொலைத்த ஆதங்கத்தில்
 அந்நிய தேசமதில் அகதிப் பறவையானேன். |

வசந்தங்கள்

இலையுதிர்ந்த மரங்கள்
 இலைதுளிர்ந்து வருவதுண்டு!
 கலைநிலவு தேய்ந்து
 முழுநிலவாய் வருவதுண்டு!
 காலையில் மறையும் தாரகைகள்
 மாலையில் மலர்ந்து வருவதுண்டு!
 கார்மேகம் கலைந்து
 வெண்மேகம் வருவதுண்டு!
 ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகடலும்
 அமைதிபெற்று வருவதுண்டு!
 அமாவாசை நாள் மாறி

பெள்ளணமியும் வருவதுண்டு!
 கோடைகள் மறைந்து
 வாடைகள் வருவதுண்டு!
 ஓடைகள் வற்றி
 ஓவென நீர் வருவதுண்டு!
 புயற்காற்று மாறிப்
 பூங்காற்றும் வருவதுண்டு!
 காரிருள் மறைந்து
 கதிரவன் வருவதுண்டு!
 மனித வாழ்விலும் இருள் நீங்கி
 வசந்தங்கள் வருவதுண்டு.

* "நம்நாடு", மார்கழி, 1986.

எரிந்த நூலகம் எழுந்திடச் செய்வோம்.

அகிலம் போற்றிடும் அறிவுக் களஞ்சியம்
அன்னைத் தமிழின் அளப்பரும் பொக்கிஷம்
அனலிடைப் பட்டு நீறானதோ?
அரக்கர் தம் கைப்பட்டுப் பாழானதோ?

அமுதமன்ன அரிய நூல்களை நாம்
ஆசைதீரப் படித்துச் சுவைத்திட
அள்ளித் தந்திட்ட அரிய நூலகம்
அன்னை வாணி அமர்ந்த கோயில்

காடையர் தம் செயலினால் கருகிப்போனது பலர்
 கண்ணீர் உகுத்திடக் கலையிழந்தது
 எண்ணும் போதெல்லாம் இதயம் வேகுது
 என்றோ ஒருநாள் இது எழுந்தேநிற்கும்

இளைய தலைமுறை இதயமெல்லாம்
 இதனை நினைத்துச் செயற்படவேண்டும்
 எரிந்த நூலகம் எழுந்திடச் செய்வோம்
 என்றே உறுதி ஏற்று நடப்போம்.

* யாழ்-நூலகம் எரியுண்ட செய்திகேட்டதும் எழுதியது.

வேதனையில் வாடுகின்றார்.

கொஞ்சுமொழி பேசிக் குளிர் நிலவாய் நிதம்
அஞ்சுகம் போல்வரும் வஞ்சியரின் வாழ்வு
வரதட்சணைக் கொடுமையினால் என்றும்
வாட்டமுறலாமோ? வழிசொல்வீர் வாலிபரே !

வரதட்சணை தர வசதியும் இல்லை
வாழ்வு தர வரன்களுக்கோ மனதுமில்லை
நீரோட்டம் காணாத நிலம் போலவே
வேரோட்டம் காணாத மரங்களெனவே !

வேல்விழி மங்கையர் எம்மண்ணில்
வேதனையில் தினமும் வாடுகின்றார் அவர்க்கு
விடிவேதும் உண்டோ? விளம்பிடுவீர்
வரதட்சணைக் கொடுமை ஒழிந்திட !

அங்கும் இங்கும்.

பாலுணவின்றிப் பரிதவிக்கும்
மழலைகள் அங்கே
பாலுணர்வு மேலீட்டால்
பரத்தையரை நாடுவோரிங்கே !

கஞ்சிக்கும் வழியின்றிப்
பரிதவிக்கும் மக்கள் அங்கே
காரிலே பவனிவரும்
மக்கள் எல்லாம் இங்கே !

புன்னகையை இழந்துவிட்ட
பூவையர்கள் அங்கே
பொன்னகையைத் தேடும்
புலம்பெயர்ந்தோர் இங்கே !

கலைவிழாக்கள் கண்டிட... வழியின்றிக் கண்ணீர்
சிந்துவோர் அங்கே !

கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தவும்
தயங்குவோர் இங்கே !

குப்பி விளக்கினில் வாடிடும் மக்கள் அங்கே
குப்பி யடித்துக் கூத்திடும் மக்கள் இங்கே !

என்றுதான் மாறும் இந்நிலை? என்றே
இரங்குகின்றோம்
இறைவா நீயே இதற்கோர் வழிகாட்டு !

யாழ் - மருத்துவமனை

சகடை வானிலே சன்னதமாடிட
 சடசட வெனக் குண்டுகள் விழுந்திட
 குருதி வெள்ளத்திலே மனித உடல்கள் !
 பரிதி வெளிச்சத்திலும் பாதை தெரியாது
 பதை பதைக்கும் நெஞ்சினராய் மக்கள்
 குற்றுயிரான உடல்களைச் சூமந்து
 மருத்துவமனைநோக்கி
 மாட்டுவண்டியில் பயணம் !
 பாதிவழியிலே பலஉயிர்கள் பிரிந்திட
 மீதியாய்த் துடித்த உடல் !

மின்சாரமில்லாத மருத்துவமனையிலே
 மருத்துவத்தை நோக்கிமயங்கிய உயிர் !
 மருந்துகளில்லாது தயங்கிய டாக்டர்
 எவ். ஆர். சி. எஸ். எழுதிய டாக்டர்தான்
 இரு கை கொண்டு என்னதான் செய்வார்?
 ஆப்பரேசன் கருவிகளும் இல்லை
 அடிப்படை வசதிகள் எதுவுமேயில்லை - தினம்
 அல்லலுறும் மக்களைப் போல்
 அவதியுறும் டாக்டர்கள் பலர். !

யாழ் - மருத்துவமனையின்
 யாழ் பட்ட நிலையிதூதான். !

* குண்டுத் தாக்குதல்களுக்கு இலக்காகி மக்கள் அவதியுற்ற வேளையில்
 யாழ் - மருத்துவமனையின் அவலநிலை கண்டு பாடியது.

விடியலைத் தேடும் மண்.

ஏப்பிடித்து ஏற்றம் இறைத்து
 நாற்று நட்டுக் களைபிடுங்கி
 கங்குலும் பகலும் களையாமல்
 காடுவெட்டி மேடு வெட்டி
 கல்லெடுத்து முள்ளெடுத்து - நாம்
 வியர்வை சிந்திய மண்ணது

தத்தி நடை பயின்று
 தவழ்ந்து விளையாடி
 முற்றத்திலும் சுற்றத்திலும்
 கோடியிலும் கொல்லைப் புறத்திலும்

மண் விளையாடி மாங்காய் பறித்து
 பாங்காய்ப் பகிர்ந்துண்டு நாம்
 பசி போக்கி மகிழ்ந்திருந்த
 பண்பான மண்ணது.

மழலைப் பருவத்திலே
 மாலைப் பொழுதிலே
 சந்திரனைக் காட்டிச்
 சாப்பாடு ஊட்டிடுவாள்
 எமது தாய் அந்தச்
 சந்திர வதன நினைவுகள்
 அனலாய் என்
 நெஞ்சைச் சுடுகின்றன.

நாம் நடைபழகிய மண் - இன்று
 நாதியற்றுக் கிடக்கிறது.
 பாட்டும் பரதமும் பண்ணிசையும்
 கேட்டுக் களிப்புற்ற மண்ணிலே - இன்று
 வேட்டின் ஒலிகள் விடாமல் ஒலிக்கின்றன.
 விடியலைத் தேடும் மண்ணது !

விடிவெள்ளி தோன்றாதோ?

மாவிலைத் தோரணங்கள்
 மனைதோறும் விளக்கொளி
 ஆவினத்தின் அணிவரிசை
 அழகுகளின் ஆர்ப்பரிப்பு
 கோவில் மணியோசை
 குதூகலத்தின் கொந்தளிப்பு
 கோட்டையில் எங்கள் கொடி
 குடியேறும் நாளுமெப்போ?
 விடிவெள்ளி தோன்றாதோ? நம்
 வேதனைகள் தீராதோ ?
 வேட்டொலி விடைபெற்று
 விண்ணோரம் வெளிக்காதோ?

வெளிநாடு நாம் விட்டு
 வீடுவரும் நாளாமோ?
 கார்மேகம் கலைந்து
 கதிரொளி தான் தோன்றாதோ ?
 கன்னித் தமிழெங்கள்
 காலத்தை யாளாதோ?
 புலம் பெயர்ந்தோரென்னும்
 புலம்புதலை நிறுத்திடுவோம்.
 புவிமாறி மனம் மாறி
 போக்கும் நாள் நாளாமோ?
 புலராதோ பொழுதொன்று
 பூபாளம் நாம்பாட(ப்)
 பூகோள வரைபடத்தில்
 புதுப்புள்ளி தோன்றாதோ ?

யாருமுண்டோ?

குருவிக் கொரு கூடு முண்டு
 குழவிக் கொரு வீடு முண்டு
 மயிலுக் கொரு நாடு முண்டு
 மானுக் கொரு காடு முண்டு
 மறத்தமிழர் மானமுடன் வாழ்வொரு
 கூடுமில்லை : வீடு மில்லை
 நாடு மில்லை : காடு மில்லை
 நாடு விட்டு நாட லையும்
 நம் தமிழ் இனமே ! - உங்கள்
 நாளைய நிலை யென்னவோ?
 அகதிகளாய் வாழ்வதிலும்
 அடிமைகளாய் வாழ்வதிலும்
 அந்தஸ்தை நாடுவதிலும்
 அவரவர்க்கோர் நாட்ட முண்டு
 அனாதையாய் வாழ்வோரையும்
 அல்லலுறும் மக்களையும்
 ஆதரிப்போர் யாரு முண்டோ?

* தமிழர் புனரமைப்பு ஒன்றியத்தின்
 முதலாவது ஆண்டுவிழா மலர், 05-09-92.

பூ மாலை தேடி வரும்

பூவிலே தேனருந்த வண்டினம் மறுக்குமோ -
இல்லை

புதுக்கூலி தான் கேட்குமோ ?

பூவையுன்னை மாலையிட பொன் பொருள்
கேட்பரோ ?

புன்னகை தான் போதாதோ ?

பூவினத்தின் ஜாதி நீ, புயல் காற்றில் சாயலாமோ ?

பொழுதெல்லாம் வாடலாமோ ?

பொல்லாத சீதனப்பேய் தலைவிரித்தாடவோ ? -
அதுவுன்

பொன்மேனியைத் தீண்டவோ ?

நடுக்கடலில் ஓடம்போல் நம்நங்கையர்
வாழ்வதா?

நானிலத்தோர் பார்த்து நகைத்திடலாமோ?

நாணம் தான் எம்மவர்க்கு இல்லையென்றாச்சோ

நாதியில்லாப் பெண்கள் வாழ்வதான் மலராதோ

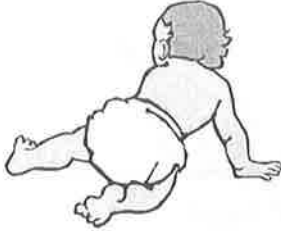
புலராத பொழுதுமில்லை, பொங்காத
கடலுமில்லை

பொறுத்திரு பெண்ணே, புயல் ஓய்ந்துவிடும்

புதுமைகள் மலர்ந்துவரும், புன்னகையே

தான் மலரும்

பூமாலை யுன்னைத் தேடிவரும் !

மழலை

தத்தித் தத்தி நடைபயின்று
 தாவி மேலெழுந்து
 தரையில் விழுந்தாடும் தண்ணிலவே
 உன் -
 தளிர் முகத்தில் எத்தனை பூக்கள்
 உன் -
 கன்னங்களிரண்டும் ரோஜாக்களோ?
 அதில் -
 கண்களிரண்டும் மின்னுகின்ற வைரங்களோ?
 மழலைமொழியென்ன யாழிசையோ?
 அதில் -
 மலருகின்ற புன்னகை மல்லிகையோ?
 உன் -
 பட்டுடல் பாரிஜாதப் பூவோ?
 உன் -
 பாதங்களிரண்டும் தாமரையோ?
 மழலையுன்னைப் பார்க்கையிலே
 என் -
 மனக்கவலை பறக்குதடா
 உன்னை -
 மடியிலே தாலாட்ட
 என் -
 மனசுமிங்கே ஏங்குதடா !

சுமை

கொழுத்துகின்ற கோடைவெய்யில்
 அழுத்துகின்ற சுமைகள் நெஞ்சில்
 அழுத்தமுடன் மிதிவண்டி மிதிக்கின்றான்
 அவன் மனச்சுமையை மிஞ்சுகின்ற
 விறகுச்சுமை பின்னே !
 இன்னும் மணிக்கணக்காய்
 ஓடவேண்டிய தூரம் முன்னே !
 மனையாளின் வாட்டமுகம் கொஞ்சம் மாறும்
 மதலைக்குப் பால்மா வாங்கக் கொஞ்சம் தேறும்
 அவன் மனதிலே பலபல எண்ணங்கள்
 அவன் உடலிலே உப்புநீர் வியர்வை
 அவன் வயிற்றுக்குள்ளே கடமுடாச் சத்தம்
 காலையிலே கொஞ்சம் பழையசோறு
 கால்மணினேர ஓட்டத்தில் ஜீரணம்
 மதியம் திரும்பிய நேரம்
 களைப்புத்தீர ஒதுங்கினான் ஓரம்
 மீண்டும் பயணம்
 ஓட மறுத்தது மிதிவண்டி
 அவன் உள்ளத்திலே
 சுருக்கென்று முள்ளுத் தைத்தது
 ஒரு பக்க டயரில் பஞ்சர் !

“பூவரசு”, பங்குனி, சித்திரை 1993

எழுதவைக்கும் ஏந்தல்கள்

போதைதனில் திளைத்த
பொய்முகங்கள் பல பார்த்தேன்
வேளையொரு உணவுக்காய்
வேண்டுமிரு கரம் பார்த்தேன்
காலையின்றி மாலையின்றிக்
கதறும் குரல் கேட்டேன்
சாலைகளே சந்நிதியாம்
சரணடையும் மனித குலம் !

வர்க்க பேதங்கள்.
வகுப்பு வாதங்கள்,
வரம்பில்லா வாழ்க்கைகள் !

சொர்க்கமென நினைத்துச்
சுதந்திரத்தை மறந்தோரிங்கே !

அட்டையென உறிஞ்சும்
அநியாய முதலைகளும்
பட்டையென நீறணிந்த
பகல் வேடப் பாதகரும்
பாஸ்போட் தேடிப்
பலதேசம் பறப்போரும்
பணம்வந்து சேர்ந்ததன்பின்
பழசுகளை மறப்போரும்
குணம் மாறிக் குலம்மாறிக்
கொள்கையினை விற்போரும்
கூடவிருந்து குழி
பறிக்கும்கலை பயின்றோரும்
என்னைத் தூண்டி
எழுத வைக்கும் ஏந்தல்கள்
இன்னும் எழுதிடுவேன்
இந்தச் சமூகம்
என்னோடிருக்கு மட்டும் !

“பூவரசு”, கார்த்திகை, மார்ச்சு 1997

காடு

இயற்கை அன்னை
 இனிய வனப்பென்னும்
 பல வர்ணந்தெளித்த
 பச்சைத் தாவணிக்குள்
 அழகென்னும் அரிய
 அணிகலன்களை
 அலங்கரித்துக் கொண்டு
 அரசோச்சுமிடம்
 ஆரணியம்.

பூமிப்பெண்ணின்
 அங்கமதில் மச்சமதாய்
 ஆண்டவன் படைப்பினில்

அழகுச் சிகரமாய்ச்
 சிலிர்ப்பது காடு.
 ஆதவன்
 ஓளிபடாதவிடம்
 அடர்ந்த காடு
 அழகு அஸ்தமிக்காத
 பிரதேசமும் அதுவே !

தென்றலின் சலசலப்பு
 ஊர்வன பறப்பனவின்
 கீச்சொலிகள்
 இசைக் கருவிகளற்ற
 இன்னிசைக் கச்சேரிகள்
 அரங்கேறும் அங்கே !

ஆரணியமென்ற
 ஆரணங்கின்
 அடர்ந்த ரோமங்களாய்ப்
 படர்ந்து செழித்த
 மரஞ்செடி கொடிகள்.

வான் துளாவ முயன்று
 தோல்வியுற்ற முதுமரங்கள்
 தம் அடியிலுள்ள பொந்துகளில்
 புகலிடமளித்துத்
 தண்ணிறல் விரிக்கும்

பறவைகளின்
 சரணாலயம் மட்டுமன்றி
 இலட்சியக் குருவிகளின்
 இனிய பாசறை.
 இலட்சிய மா மனிதன்
 புயலாய் ஒருபொழுதும்
 தென்றலாய் ஒருபொழுதும்
 உலாவரும் இடம்.

வனவிலங்குகள்
 கொடியனவா ?
 மனிதர்களின்
 மனவிலங்குகள்
 கொடியனவா?

ஐவகை நிலங்களுள்
 ஒருவகை நிலமான
 முல்லை என்பதுவும்
 ஒரு காடேயாகும் !

மீனினமே மிரட்சியுறும்

எங்கெல்லாம்
 யுத்தமேகங்கள்
 சப்தமுடன் நகருகின்றனவோ
 அங்கெல்லாம்
 சப்தமின்றி நுழைந்துவிடுகிறது
 வறுமை !
 யுத்தம் முகாமிட
 வறுமை முற்றுகையிட
 குண்டுகள் கூரையை
 எரிக்கும்.
 பசி உயிர்களை
 வதைக்கும்.

நாடி, நரம்புகளில்
 வெண்குருதிக்கலங்களோடு
 நோய்க்கிருமிகள்
 யுத்தம் புரியும்.
 உஷ்ணம் நீரை
 உறிஞ்சுவதுபோல்
 நோய்க்கிருமிகள்
 உயிர்களை உறிஞ்சும்.

நதிகளில்
 செந்நீர் கலந்துவிட
 மீனினமே மிரட்சியுறும்
 நதியோர் நாணல்கள்
 நாணித் தலைகவிழும் !
 ஏனெனில் உயிர்களங்கே
 தெருவோரக் குப்பைகள்.

பட்டு வேட்டி சரசரக்க
 பதவியது மினுமினுக்க

பளிச்சிடும் புன்னகையில்
 இலஞ்சமும் ஊழலும்
 இலாவகமாய் மெல்ல
 நடை பயிலும் !

நாவுகளைத் தொங்கவிட்டபடி
 தெருவோர விசர்நாய்கள்
 அங்கங்கே அலையும்
 உண்மையின் உறைவிடங்களான
 பத்திரிகையாளர்,
 பருவத்தில் மதர்த்த
 பள்ளி மாணவிகள்
 தருமத்தின் தலைவர்கள்
 ஆங்காங்கே
 குதறப்படுவார்கள்.

புற்றீசல்களாய்ப்
 புறப்பட்ட அகதிகள்
 சொந்தத் தேசங்களில்
 சுதந்திரக் காற்று
 மறுக்கப்படுவதால்
 வந்த தேசங்களில்
 வாடகைக் காற்றைச்
 சுவாசிப்பார்கள். !

வெண்பனிக் கோலம்.

ஓ ! பூமியென்ற பூவைக்கு
 பூப்புனித நீராட்டு விழாவோ?
 வானகம் வாஞ்சையற்று
 வாழ்த்துப் பூக்களாய்த்
 தூவுகின்றது !

வானத்தறியில்
 வெண் இழைகள் கொண்டு
 சேலை நெய்பவர் யார்?
 பூமிப்பெண்ணின் மேனி
 சூடாகின்ற பொழுதுகளில்
 வெண்பனியில் நீராடுகின்றாள்

குளிர்ச்சியுறும்போது
மலர்ச்சிதான் கொண்டு
வெண்பனிக் கட்டிகளையே
ஆடையாக அணிகின்றாள் !

வெண்ணிற ஆடையில்
பெண்ணவள் தோன்றுவதால்
கைம்பெண் என்பதல்ல
கன்னிப் பெண்ணவள் !

இயற்கையின் வனப்பான
பூமியின் செழிப்பான கூந்தல்
வெண்பனியில் நனைந்து
கோதையவள் குளிர்சுரத்தால்
வாட்டமுறுவாளென்று
வாட்டமுற்று வான்பரிதி
சூரியக் கிரணங்களால்
வஞ்சியின் கூந்தலை
உலர்த்துகின்றான் !

அப்போது -
பனிக்கட்டிகள்
பளிங்குக் கற்களாகிவிடுகின்றன.
அந்த வேளை -
வாகனங்கள்
ஒன்றோடொன்று உரசி
சூடான முத்தங்களைப்
பரிமாறிக்கொள்வதுண்டு !

சத்தமில்லாத முத்தங்களில்
 உயிர்கள் மெளனிக்கின்றன.
 சத்தமொலிக்கின்ற
 இந்த முத்தங்களில்
 உயிர்கள் மரணிக்கின்றன !

மரங்கள் ஆடைகள் களைந்து
 நிர்வாணம் ஆனதனால்
 பனிப்பூச் சேலைக்குள்
 உடல் மறைக்கின்றன !

ஊதுகின்ற குளிர்காற்று
 மோதி மரங்களோடு
 ரகசிய பாஷை பேச
 உதிருகின்ற பனித்துகள்கள்
 சப்திக்கின்ற பனித்துளிகள் !

வீதியில் மரங்களெல்லாம்
 கரங்களெனும் கிளைகளில்
 வெண்கொடிகளை அசைத்தபடி
 அகிம்சைப் போராட்டமோ?
 காலமென்ற தூரிகையால்
 இறைவன் வரைகின்ற
 ஓவியம் ! வெண்பனிக்கோலம் !

மண் நினைவு !

பாலுணவில்லாமல் பரிதவிக்கும்
பாலகர் அந்த மண்ணிலே
பாலுணர்வு கொண்டு சிலர்
பரத்தையரோடு இந்த மண்ணிலே !

கால் நடையாய் அலையும்
மக்கள் அந்த மண்ணிலே
காரினிலே பறந்திரைதேடும்
மக்கள் இந்த மண்ணிலே !

புன்னகையை இழந்துவிட்ட
பூவையர் அந்த மண்ணிலே
பொன்னகையைத் தேடுகின்ற
மக்கள் இந்த மண்ணிலே !

பட்டினியால் வாடுகின்ற
மக்கள் அந்த மண்ணிலே
'பாட்டிலி'லே மயங்குகின்ற
மக்கள் இந்த மண்ணிலே !

கும்பிடும் கோவிலெல்லாம்
இடியது அந்த மண்ணிலே
குணம் மாறித் திரிகிறார்
சிலர் இந்த மண்ணிலே !

சிந்தையில் சொந்த மண்ணின்
சுதந்திர நினைவு வேண்டும்
சுகத்தினை இழந்த சோதரச்
சுடர்களைப் போற்ற வேண்டும் !

தியாகச் சுடர்.

குரலெடுத்துப் பாடிய குயிலே ஈழக்
கொள்கைதனை மாற்றாத மறமே !
மறவர் குலத்துதித்த மாணிக்கமே
மணித் தமிழ்த்தாயீன்ற மணிவிளக்கே
கனித் தமிழ்த் தாயின் கைவிலங்கினைக்
களைந்திடப் புறப்பட்ட காவிய நாயகனே !

விடுதலைக்கு வித்திட்ட வெண்ணிலவே !
படுகளம் ஆடிய பாயும் புலியே !
வடுக்களை வயிற்றிலே சுமந்த
வைகறைப் பொழுதே !
கடுகளவும் உண்ணாமல் வயிறதனில்
தீழட்டிய தியாகச் சுடரே !

உண்ணாமல் உனது உயிர் ஆடியது
 தமிழர் உள்ளம் எல்லாம் துயரத்தில் வாடியது
 உன்னைக் கண்ணாலே பார்த்துவிடக்
 கடல்போல் மக்கள் வெள்ளம்
 கந்தனவன் திருக்கோயில் நாடியது
 கவலை கொண்டு உனைச் சுற்றி நின்றது.

மெல்ல மெல்ல உன் மூச்சடங்க உன்
 மேனியைப் பசித்தீ கொல்ல உன்
 மேல் விழி மேய்ந்திருந்த மக்கள் கூட்டம்
 காந்தீயம் பேசியோர் வாராரோ
 வந்தொரு செய்தி கூறாரோ என்று பார்த்திருக்க
 உன் மூச்சு நின்றது,
 முடிவொன்றைத் தந்தது.
 மீட்டெடுங்கள் தமிழீழ மென்று,
 அதுவே எம் மூச்சாயிற்று இன்று.

* உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர்துறந்தான் திலீபன்
 என்ற செய்திகேட்டதும் பாடியது.

பயணம் எங்கே?

செல்லடியால் சிதறி நொருங்கியது - அவள்
 சீராகக் கொண்டு வந்த வீடு - அவள்
 செல்லமாய் வளர்த்த ஜிம்மி
 நன்றியுள்ள நான்குகால் ஜீவனும்
 நசுங்கி யிறந்து விட்டது.

தேச விடுதலைக்காய்ப் போராடி - தன்
 பாசவுறவுகளைப் பிரிந்துவிட்டான் கணவன்
 பாசமுடன் வளர்த்த பெற்றோர்
 பதுங்கு குழியில் புதைபுண்டு

மண்ணிலே விதையாகினர் - அவள்
 கையிலே குழந்தை கண்ணிலே
 கண்ணீர்ப்பூக்கள் - அவள்
 கைக்குழந்தை அழுகின்றது பசியால்
 பால் சுரக்கும் மாம்பகங்களோ
 வற்றி விட்டது பசியால்

பாவையவள் என்ன செய்வாள்?
 பாதையோரம் நடக்கின்றாள்
 பாதையோ நீண்டுக்கிடக்கின்றது.
 பயணம் எங்கே?

வெண்புறா பறக்குமானால் !

தாரத்து வானம் மிக அருகே
 துல்லியமாய்த் துலங்கும் நேரம்
 பாரங்கள் தீருமென்று உலகப்
 பைந்தமிழர் கருதும் காலம்
 நேரங்கள் கனிந்து வந்தால்
 நினைத்தவை அனைத்தும் சேரும்
 ஆரங்கள் பலவும் சூட்டி ஈழ
 அன்னையைத் தொழுது நிற்போம்.

வெண்புறா வானில் வந்து
 விரைவினில் பறக்குமானால்
 கண்களில் ஈரம் காய்ந்து

கனவுகள் நனவாய் மாறும்
பெண்களின் வாழ்வு தன்னில்
பெருமைகள் வந்தேசேரும்
மண்ணிலே படிந்த கறைகள்
மண்ணொடு மண்ணாய் மாறும்.

இல்லை என்ற நிலை எங்கும்
இல்லாது ஒழிந்துவிடும்
தொல்லையில் வாழும் மக்கள்
துயர்படும் நிலையும் மாறும்
எதிரிகள் எவருமின்றி எல்லைகள்
எம் கைக்குமாறும்,
முல்லைப்பூ முறுவல் எல்லாம் நம்
முற்ற மெல்லாம் உறவாடும்.

மூடிய கதவுகள் எல்லாம்
முற்றாகத் திறந்திடுவீர் !
வாடிடும் வயிறுகளின்
வாட்டங்கள் தீர்த்திடுவீர் !
தேடிடும் சமாதானம் இங்கே
தெளிந்த நன்னீரோடையாக
ஓடிட வேண்டும் அதுகண்டே
உலகமே வியக்க வேண்டும்.

இருட்டிலே வாழ்ந்த மக்கள்
 இன்முகம் காணவேண்டும்
 திரும்பிடும் பக்கம் எல்லாம்
 தீமைகள் ஒழிய வேண்டும்
 அரும்பிடும் மனித நேயம் மக்கள்
 அகமெல்லாம் நிறைய வேண்டும்
 கருத்தொருமைப்பாட்டுடனே மக்கள்
 காலமெல்லாம் வாழவேண்டும்.

செருவினில் தோய்ந்த வீரர்
 செகமதில் ஆட்சியேற்க,
 குருதியில் நனைந்த பூமி
 குலமதன் மானம் காக்க
 வெருவிய மறவர் கூட்டம்
 வெற்றியின் விளிம்பில் நிற்கும் காட்சி
 பரிதியின் வெளிச்சம் பாய்ந்து
 பாரெல்லாம் விளங்க வேண்டும்.

ஆண்டவனும் தோந்திடுவான்.

மனிதனே மனிதனே !
 மண்ணிலே வாழ
 வந்தவன் தானே நீ !
 மரணத்தைக் கண்டு நீ
 மயங்குவதும் கலங்குவதும்
 மறுவினாடி மனமாறி
 அலைபாயும் கடலாவாய் !
 மனிதனே மனிதனே ! உன்
 மனிதத்தின் விலைதானென்ன?
 மழலையிற் சிரிக்கையிலே
 மலரவிழ்ந்த உதடுகளே
 மனிதனாய் வளர்ந்தபின்பு

மறைப்பதென்ன இதயத்தை?
 உள்ளே யிருக்கின்ற
 உன்மத்த நினைவுகளை
 உவப்பாக்கிச் சிரிக்கின்ற
 வித்தையினைக் கற்றதுமேன்?

ஆசைகள் அளவோடு
 நின்றுவிடின் அமைதிபூக்கும்.
 பேராசை நீகொள்ளின் உன்
 பெருமூச்சில் பூக்கருகும்
 அறவழி மறந்து
 ஆசைகளை வளரவிட்டுப்
 புறங்கூறிப் பொய்புனைந்து
 போலியாய் மாறுவதேன்?
 நிலையில்லா நீர்க்குமிழி
 வாழ்க்கையிது தெரிந்தும்நீ
 அலையிலாடும் படகாய்
 அமைதியினைத் தொலைப்பதுமேன்?

ஊன் உடம்பில் உதிரமதில்
 ளரியும் விளக்கிது
 ஊனுருகி உதிரம்வற்றில்
 உடனணையும் விளக்குமிது
 உன்னையே நீயறிந்து
 உலகமதை நீ புரிந்து
 கண்ணைப் போலவே

காதலித்தால் உன்மனதில்
 உண்மையது தெரியும்
 உறவு நாடிவரும்
 கண்ணிலே ஒளிவீசும்
 கருத்தினிலே கருணைவரும்
 மண்ணிலே உன்வாழ்வும்
 மற்றவர்க்கு மகிழ்வுதரும்.

பொய்மைகளை விலக்கு
 பொழுதுகளை நலமாக்கு
 உண்மைகளைத் தேடு
 உன்னுள்ளே ஒளிபாய்ச்சு !
 குடியிருக்கும் இடம்தேடின
 கோபுரங்கள் பயனளிக்கா
 அடியொற்றி உன்மனதை
 ஆண்டவனும் தேர்ந்திருவான் !

* “பூவரசு” தை, 1998

அவள்

நேற்று அவள் சிறுமி
இன்றவள் யுவதி
நாளை?

காலக் கறையான்
அவள் கோலத்தைத்
தின்னுவிடப் போகிறது !
கார்மேகக் கூந்தலை
நீவீய விரலின்று
உதிரும்
வெண்மேகக் கற்றையைக்
கணக்கிடுகின்றது.

இளமை நதி
 வற்றி விடுவதனால்
 துள்ளிய விழிமீன்கள்
 துடிப்பிழந்தனவாய்
 காலச் சிற்பியின்
 கையில் உள்ள உளி
 மிக வேகமாய்
 லாவகமாய்ச்
 சுழல்கின்ற போது
 வாலிபம் கரைந்து
 வசீகரம் வடிந்துவிட
 முதுமைச் சிற்பம்
 நோயின் உராய்வுகளாய் ।

தாவணிப் பூக்கள்
 தேன் சொட்டவுமில்லை
 வண்டுகள் அங்கே
 வட்டமிடவுமில்லை.

இதயத் துடிப்பை
 அதிகரிக்கச் செய்த
 தூண்டில் பார்வை
 விடைபெற்றபின்
 சலனங்களைச்
 சலவை செய்த
 அனுபவப் பார்வை.

முகமலரில் சுருக்கங்கள்
 அகமலரோ -
 வசந்த காலத்தை
 வட்டமிடுகின்ற
 பட்டாம் பூச்சியாய் !

மனதானது
 பசுமைகளில் நீராடியபடி
 இறந்த காலத்தை
 இராமீட்கும் போது
 வாலிப வினோதங்கள்
 மனக் கண்ணாடியில்
 பிம்பங்களாக !

காதல்

கண்ணிலே தொடங்கியது
 கருத்திலே புகுந்தது
 இதயமதில் கொலுவிருக்குமே
 எண்ணமதில் தேனாக இனிக்கும்
 இளமையென்ன முதுமையென்ன
 கன்மதில் தோன்றும் நாணமதில்
 காணலாமே காதலதை
 மென்மையதில் ரோஜாதானே
 தோற்றுவிட்டால் முள்ளாய் மாறுமே ।
 காதலது மாறிக்
 காமமது மேலோங்கின்
 வேம்பாய்க் கசக்குமே ।
 கல்மனம் படைத்தோரே
 காதலதை வெறுப்பார்

கடிவாளம் பூட்ட நினைப்பார்
கடைசியில் தோற்றும்போவாரே
தூய காதலிடமே !

காட்டாற்று வெள்ளத்திற்கு
கைவிலங்குதான் போட முடியுமோ?
கலைநிலவதைத் திரைபோட்டுத்தான்
மூடமுடியுமோ?
காதலித்தோர் நெஞ்சங்கள்
மலர்போல் மென்மையதே
காதலித்தோரைப் பிரிப்போரின்முன்னே
மலைபோல் வன்மையதே !

விண்ணவர் முதல் மண்ணவர்வரை
போற்றும் காதலை
ஆதாம் ஏவாள் அவனியிலே
ஆரம்பித்த காதலை
அரசன்முதல் ஆண்டிவரைபின்பற்றியே
பித்தாக மாறியோருமுண்டு
பெருங்கவிஞராய் வளர்ந்தோருமுண்டு
சொத்தாக நினைந்து
சொர்க்கத்தில் திளைத்தோருமுண்டு !

சாம்ராஜ்யங்கள் சரிந்து
மண்மேடாய் மாறியதும் காதலாலே
ஏழையின்காதல் இறுதிவரை
ஊமையாய் உள்ளமதில் கோட்டைகட்டி
வேளைவராமலே விழிநீரைச் சிந்தியதுமுண்டு
தென்றலாய் மாறித்
தித்திப்புக் கொடுக்கும் காதல்

சிலவேளை
புயலாகமாறிப் புவனமதில்
பூகம்பத்தை உருவாக்கியதுமுண்டு !

கண்ணன் ராதை கண்டதும் காதலே
கோவலன் மாதவியிடம் கொண்டதும் காதலே!
முருகன் தினைப்புனத்தில் வள்ளியுடன்
திளைத்ததும் காதலினால்
காதல் காதல் காதல் இது இல்லையெனில்
இப்புவிவில் சாதல் சாதல் சாதல்
இது மடமையன்றோ!
தூயகாதலது துயரங்களை மெல்லக்கடந்து
இப்புவிவிட்டு எப்புவிதும் தொடருமே !

* "பூவரசு" ஆடி, ஆவணி 1997

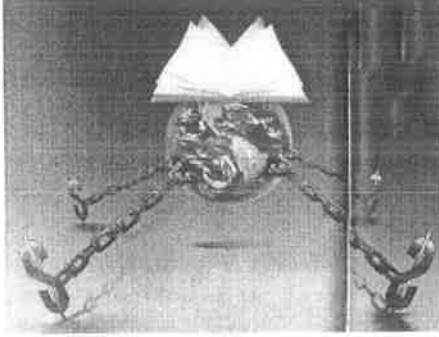
பாலை வனமும் சேலை மனமும்

முத்துக்கள் நிறைத்து மூசும் கடலும்
முந்தையர் வாழ்நிலத்தின் முகாரி பாடுவதோ?
முற்றத்து முருங்கை மரம் மோனம் மூழ்கி
சுற்றத்தாரெண்ணிச் சுருதி மறந்தமுமோ?
பட்டியிலொன்றாய் வாழ்ந்த
பசுவது கன்றைத் தேடும்
தொட்டியில் நீரருந்தத்
துணையதைக் காளை தேடும்
பேடுடன் வாழ்ந்த பெருந்துயரக் குயிலொன்று
கூடினையிழந்ததனால்
கூவிட மறந்து போச்சோ?

பச்சையோலையினைப்
 பாழ்கறையான் அரிக்கிறதாம்
 குச்சொழுங்கையெலாம்
 குழவி கூடு கட்டுகிறதாம்
 பாலைவனத்திலேனும்
 பசுமையினைப் பார்த்திடலாம்
 சேலை மன நெஞ்சில் ஈரம் சுரப்பதெப்போ?

எத்திக்கும் வீசுகின்ற இளந்தென்றல் காற்றே !
 எந்தையர் வாழ்நிலத்தை
 ஏன் தழுவ மறுக்கிறாய்?
 வானிலே பவனிவரும் வண்ணநிலாவே !
 கானிலே வாழ்வதுபோல் நாம்வாழ ! நீ மட்டும்
 களிப்புடன் ! கட்டுகளின்றி ! காவலின்றி !
 சுதந்திரமாய் !
 பூக்கின்ற பூக்களே ! பூரிப்பை ஏன் மறந்தீர்?
 காக்கின்ற தெய்வங்களே ! கருணையினை
 ஏலம்விட்டா
 தாக்கின்ற குறைதீரா(து) தமிழனைத்
 தவிக்கவீட்டீர் !

உள்ளப் பரப்பளவை உலகுநோக்கி விரித்துளாய்

இனிய தமிழ் ஏடே !
 நிழல் விரிப்பதில் குடையாவாய்
 நிஜ எழுத்தாளர்களுக்கோ
 களம் விரித்திடுவாய்
 காகித மேனியெங்கும் !
 சமத்துவத்தின் கோயிலாக
 உன் மடிதேடும்
 உயர்திணையும் அஃறிணையும் !

எழில் பூக்களைக் கையிலேந்தினால்
 விழிப்பூக்களில் ஆனந்தம்

இலைமடித் தூதுகின்றபோது
 எழுமினிய வோசை
 கோயிலின் நாதஸ்வரம் !
 மண்ணாசையில் மனிதன்
 வேலிதனில் வெட்டி வீழ்த்தினாலும்
 தழைப்பதில் நம்பிக்கையொளி !

மரணித்தாலும் மனிதன்
 மரணிக்காத மனிதனின்
 மமதையதை நீறாக்குவதில்
 நெஞ்சாண்கட்டை நிலமதில் !
 அஞ்சாதவறுதி புலமதில்
 உலகமே நம்மில்லம்
 உள்ளமெலாம் நம்சொந்தமென்று
 உள்ளப் பரப்பளவை
 உலகு நோக்கி விரித்துளாய் !

நல்லுள்ளம் படைத்தோர்
 நாளுமே நீர் வார்ப்பார் !
 பொருளாதாரக் கனலில்
 பூவரசு பொசுங்கிவிடலாகாதென்று
 பூவரசின் கிளைகளில்
 குந்துகின்ற குருவிகளுக்கும் ஆசை !
 ஆசைதனை கிளையறியும்
 பத்தாண்டுகளின் முன்னே
 நாற்றுநட்ட நல்லெழுத்தாளன்
 இந்துமகேஷின் ஒளியைப் பெற்று
 ஓங்கி வளர்வாய் பூவரசே
 தாங்குவார் நிலம்போலத்
 தமிழின் பற்றினால். !

* "பூவரசு" - 10வது ஆண்டுமலர்,

இரமீட்கப்படும் நீனைவுகள்

ஐரோப்பிய நாட்டின்
 அகதிகளில் நானொருவன் !
 பஞ்சணையில் படுத்தாலும்
 தூக்கமில்லை யெந்தனுக்கு !
 பகலென்ன இரவென்ன
 ஓய்வமில்லை இவ்வுலகில் !
 இயந்திரமாய் ஓடுகின்ற
 மனிதர்களின் மத்தியிலே
 நல்லிதயங்களைத் தேடுகின்றேன்
 காணவில்லை !

கொட்டுகின்ற பனிக்குளிரில்
 மேனி நடுங்கியவர்கள்
 வெட்டுகின்ற மார்க்கைக்
 கையிலெண்ணி
 வீணாக வாழ்வதிலே
 சாந்தியில்லை நெஞ்சில் !
 தாய்த்தேசம்
 விட்டகன்று நீண்டகாலம் !
 தாய் தந்தைமுகம் பாராமல்
 நீளும் சோகம் !

மாமரத்து நிழலினிலே
 மழலையாய் ஓடியாடி
 பூமரத்தடியிலே
 போயொளிந்த காலங்கள் !
 பூக்களாய் மனதில்
 விரியும் கோலங்கள் !
 வயற்காட்டிலே வாய்க்காலில்
 கால்நனைத்து
 சிட்டுக் குருவியாய்
 சிறகடித்த பருவங்கள் !
 அப்பு ஆச்சியின்
 அன்பான அரவணைப்பில்
 கூவும்குயில்களாய்
 குதூகலித்த பொழுதுகள் !

அப்புவின் அன்புமொழி
 கேட்டுவிட்டால்
 பாலைவனம் பால்சுரக்கும் !
 அப்புவோ இன்றில்லை !
 அவரின் அன்புமுகம்
 நெஞ்சினில் ஓவியமாய் !
 ஆச்சியின்
 மாபாரதக் கதைகேட்டு
 மகிழ்ந்திருந்த சிவராத்திரிகள் !
 மீண்டும் மீண்டும்
 இரைமீட்கப்படும் நினைவுகள் !
 மேதினியை விட்டகன்ற
 சோகங்கள் நெருஞ்சிமுள்ளாக
 நீளுமிந்த
 அகதிவாழ்வின் அவலங்கள்
 என்றாலும் மனப்பரப்பில்
 நம்பிக்கையின் ஒளிக்கீற்று !

குடிசைகள்

கடலைகள் தாலாட்டும்
 கவின் நிறை தீவினிலே
 கடற்கரையோரமதில்
 கலைவடிவின் தோற்றமதில்
 அடுக்கடுக்காய் அமைந்துவிட்ட
 குடிசைகளவை !

வாடைக்காற்றுப் பருவத்தில்
 வாடி வீடமைத்து
 மீன்பிடித் தொழில்புரியும்
 மீனவக் குடும்பங்கள் !
 குடிசைகளின் முன்னும்பின்னும்
 சின்னக் குழந்தைகள்

சிரித்து விளையாடி
 மணல்வீடுகட்டி மகிழ்வார்
 வெய்யிலென்ன மழையென்ன
 விளையாட்டுத்தானேயவர்க்கு
 குடிசைகளின் கூரையிலே
 வெள்ளை நைலோன் வலைகள்
 வெய்யிலிலே காயும்
 வெள்ளை மணல் மேட்டில்
 ஓட்டி ஓரா மணலை பதனீட்டு
 பகல் வெய்யிலிலே கருவாடாய்க்காயும்.
 கடலைநம்பியவர்கள் வாழ்வு தொடரும்
 கட்டுமரம் பாய்விரித்துக்
 கடல்நடுவே செல்லும்
 கணவன் வீடு வரும்வரை
 விழித்திருப்பாள் மனைவி
 கடுங்காற்றுப் புயல் வந்துவிட்டால்
 துடித்திருப்பாள் துணைவி
 மீன்பிடித்தவர்கள் வந்தால்
 வீட்டிலடுப்பெரியும்
 மீன்களின்றி யவர்கள் வந்தால்
 வயிறுமட்டும் எரியும்
 வரிசையாய்க்காணும்
 குடிசைகளிலோர்குடிசை
 குடிசையினுள்ளே
 குழந்தையின் முனகலொலி
 குழந்தையின் முனகலொலி கேட்டுக்
 கண்ணீர் வடித்திடும்தாய்
 அவள் பெற்றபிள்ளை குளிர்ச்சுரத்தில் !

குளிர்சுரம் தீர்க்கும் மருந்திற்கோ பணமில்லை
 பணமுள்ள மனிதருக்கோ
 கொடுக்க நல்ல மனமில்லை !

கணவனோ கைபிசைந்தான் கவலையில்
 கடைசியில் வள்ளமெடுத்து வலைவீசி
 கடல் நடுவே செல்கின்றான்
 அலைபோலவன் நெஞ்சம் அடிக்கிறது !
 அலைகடலோ ஆர்ப்பரித்தெழுகிறது !
 மாடிவீடு மதிற்சுவர்கள் மாந்தோப்பு
 கோடியிலே தோட்டம் கூலியாட்களென
 பட்டணத்திலே வசதியாய்
 வாழ்ந்த குடும்பமவர்கள் !

போராட்ட காலமதில் பொம்பரது
 யாரைத்தான் தாக்கவில்லை?
 பொம்பரின் தாக்குதலில் பொசுங்கியது
 வீடுமட்டுமல்ல.
 அவளைப் பெற்றவர்கள் !
 அவள்பெற்றெடுத்த ஓர்பிள்ளை.
 மற்றைய பிள்ளை கணவன் துணையுடனே
 கடைத்தெருப்பக்கம்
 காரிகை சென்றிருந்த படியால்
 மிஞ்சியதவர்களுயிர்மட்டுமே !
 நேரமோ நடுநிசி !
 நீள்கடல் சென்றுவிட்ட
 நாதனையோ காணவில்லை !
 நீண்ட பெருமூச்சு

அவள் குடிசையை நோக்கிக்
காலடி யோசைகள் !
‘யாராகவிருக்கும் இவ்வேளையிலே?’
அவள் சிந்தனையைக் கலைத்தங்கே
சீருடையில் பலவிளைஞர்
ஆயுதந்தரித்தவர்கள்
அவசரமாய் வருகின்றார் !

வீரம் விளைகின்ற பூமியிலே
விளைந்த முத்துக்களவர் !
சோகம் நிறைந்த அவர்களின் முகங்களிலே
வேகம் நிறைந்து காணப்படுவதேன் ?
கடல் நடுவே சென்றிட்ட கணவன்
கடற்படையினரின் கடும் செல்லடியால்
இறந்துவிட்டான் என்ற சேதி
எப்படித்தான் கூறுவார்கள்?
ஏழ்மையில் வாடும் அவளுக்கு
இனி யார் துணை?
நோயது பிள்ளைக்குத்தீருமா?
தாயவள் நெஞ்சுதான் ஆறுமா?
நாட்டின் விடுதலைக்காய்
காட்டிலும் மேட்டிலும்
கண்ணுறக்கமின்றி வாழும்வர்
நாதியற்று வாழும்வளை
நட்டாற்றில் விடுவார்களோ ?
விசைப்படகிலேறி விரைந்துசெல்கின்றார்
விடுதலை வான் நோக்கிப்
பறந்து செல்கின்றார் !

அம்மாவுக்கு

நல்லமகவொன்றை
 நானிலத்தில் நீ பெறவே
 வல்ல இறைவனை
 வாழ்த்தி நீ பாடியே
 தவங்கள் பலசெய்து
 தவக்குழந்தை வேண்டுமென
 நோன்புகள் தானிருந்து
 நோயிலேதானுழன்று
 கோயில் குளமேறி
 குலக்கொடியைத் தாருமென்று
 தாயின்பெருமையெல்லாம்
 தன்னகத்தே கொண்டவளாய்
 சேயின் வரவையெண்ணித்

தினந்தோறும் நாளையெண்ணி
 பத்துத்திங்களும்
 பத்தியங்கள் தானிருந்து
 மடிசுமந்து
 சித்தம்கலங்கி
 சிற்றிடையில் நோவெடுத்து
 வேதனையின் விளிம்புவரை
 சென்று ஓர்நாளில்
 சாதனையாய் எண்ணிச்
 சற்புத்திரனை! டெற்றெடுத்து
 உச்சிமுகர்ந்து
 உள்ளமது குளிர்ச்சியுற்று
 கட்டியனைத்துக்
 கற்கண்டே தேனையென்று
 தட்டியெடுத்த
 தங்கமே தளிரே வாவென்று
 மாப்பிலும் தோளிலும்
 மகனென்னைச் சீராட்டித்
 தாலட்டுப்பாடித்
 தண்ணிலவு தான்காட்டி
 உண்ண உணவளித்து
 உதிரமதைப் பாலாயூட்டி
 பெற்று வளர்த்துப்
 பெருமைகளைத் தந்தவளே
 கண்விழித்துக்காத்து
 கடமைகளைச் செய்தவளே
 கற்ற வித்தைகளையும்
 காவியப் பாட்டுக்களையும்
 இதிகாச புராணங்களையும்

இளமையிலே யெந்தனுக்கு
 கற்றுத் தந்தவளே.....
 உன்னைப் பிரிந்து
 உற்றாரைப்பிரிந்து
 உறவுகளைத் தான் பிரிந்து
 பறந்ததே தூரதேசம் இந்தப் பறவை !
 மறந்ததா தாய்த்தேசம்?
 மயக்கத்தில்வாடுதே !
 பசுவினைப் பிரிந்த கன்றது
 பாதை தெரியாமல்
 பரிதவிப்பதைப்போல்
 சிசுவினைப் பிரிந்த தாயவள்
 சிந்தை கலங்கியதைப்போல்
 உருண்டோடியநாள் எல்லாம்
 உன்நினைவே உள்ளமதில்.
 வெருண்டோடிய வெகுளிமான்
 வேடன் வலையில் சிக்கியதுபோல்
 வெளிநாட்டிலே
 கண்ணிழந்த பறவையது
 கானகத்தில் தவிப்பதுபோல்
 உன்னைப் பிரிந்துநாளும்
 உன்நினைவில் மூழ்குதே
 ஆண்டுபலவோடியும்
 அன்னையுன்னைக்காண
 வரவில்லையது
 மீண்டும் உனைப்பார்க்கும் நாளையெண்ணி
 மேலைநாட்டில் வாழ்கிறது !.

வேதனை வருமென்று விலகி நீ ஓடாதே

விழுப் புண்களிலிருந்து
 செந்நீர் வழிந்தோட
 சிறைக்கம்பிகளை -
 எண்ணுகின்ற போதும்
 தூக்குக்கயிறுகளை -
 முத்தமிடும் போதும்
 தேசியகீதம் பாடி
 கொள்ளை போன தேசங்களை
 வெள்ளையரிடமிருந்து
 மீட்டெடுத்தார்கள் !
 சோதனைகளைத்
 தாண்டிச் சென்றுதான்
 சாதனைக்கொடிகளை
 நட்பு வைத்தார்கள்
 சரித்திர புருஷர்கள் !

வேதனையின் -
 விளிம்புவரை சென்று
 பிரசவிக்கின்ற தாய்
 வேதனைவருமென்றஞ்சி
 கர்ப்பப்பையின் கதவுகளை
 அடைத்துவிட்டால்?

சாவுக்கு மாலையிட்டு
 சாவினை முதுகில் சுமந்து
 எதிரிகளின் பாசறைகளை
 எரிக்கின்ற வினாடிகளிலும்
 வேதனை வருமென்றே
 விலகியே ஓடவில்லை
 சாதனை படைத்து
 சாவினை வென்றார்கள் !

புவியரசின் மகனான
 அமராவதியும்
 கவியரசின் மகனான
 அம்பிகாபதியும்
 வேதனை விளையுமென்று
 விலகியவர் ஓடவில்லை
 காதலின் சந்நிதியில்
 சாதலைச் சந்தித்து
 சரித்திரமாகினாரன்றோ !

வேதனையெனும் சிலந்தி
 எங்கெல்லாம் வலை பின்னுகிறதோ
 எங்கெல்லாம் துன்பச்சுமை
 கூடுகட்டுகிறதோ
 அங்கெல்லாம் உன்விரல்கள்
 நீண்டு விழிநீரைத்துடைக்கட்டும்
 அப்போது நீ மனிதன் !
 எப்போதும் உன்னோடு இறைவன் !

அப்புவும் நானும்

அன்பெனும் ஊற்றை
 அடைத்து வைத்திருந்த
 அந்த இனிய நாமம்
 அப்பு ! அப்பு ! அப்பு !

வெண்பஞ்சுப் பொதிதான்
 என்றாலும் - அந்த
 மீசை முறுக்கிலொரு
 மின்னல் மிடுக்கு !

பார்வையின் தீட்சண்யம்
 பகுத்தறிவது
 மானிடர் நோய்களைமட்டுமல்ல
 மனதின் புதையல்களையுந்தான் !

ஊருக்கு அவர்
 சித்த வைத்திய கலாநிதி !
 நானறிந்த வரையில்
 சித்தியுள்ள வைத்திய தயாநிதி !

நாடிக் கலையில் நாடறிந்த நிபுணர்
 நாடி வருவோர்
 நலம் பெறாது ஏகார் !
 கை பட்டால் கலையும் பிணி
 அவர்
 கைராசி மகிமையோ தனி !
 அந்த விருட்சமதின்
 நிழலில்
 விளைந்த முளையிது

இந்தச் சிறிய சிட்டுக்கு
 அன்று சிறகுகள்
 முளைக்க முன்னர்

ஆசைதீர ஏறியுழக்கி
 அங்கமெல்லாம்
 புரண்டுபுரண்டு
 அப்புலின்
 அன்பினைப் பருகியது.

கனி மட்டுமே ஈந்த
 கற்பகதரு கூட
 பட்டுவிடுமா ஒருநாள்?

துஞ்சினார் அப்பு என்னும்
 அம்மாவின் அஞ்சலால்
 அழதேன் தாடிதாடித்தேன் !
 ஆனாலுமென்ன?

ஐரோப்பாவின் இந்த
 அகதிக் குருவிக்கு
 இன்று சிறகுண்டு - ஆனால்
 அப்பு இல்லை சென்று பார்க்க !
 அந்த அவதார புருடனை
 நினைக்கும் போதெல்லாம்
 ஓரவிழிகள் - நிலையான
 ஈரவிழிகளாய் !

ஒளிவந்த வேளை

அன்னை மரிக்கோர் ஆண்மகனாய்
கண்ணைக் கூசும் கதிரொளியாய்
விண்ணின் மைந்தன் விரைந்திறங்கி
மண்ணின் வந்தான் மருள் களைந்தான் !

மாட்டுத் தொழுவத்தில் மாதாவின் பிள்ளை
ஆட்டு நிரைகளுக்கோ ஆசானின் வரவு
நடுநசி வேளையில் நறுமலர்களின் தேன்
கடுங்குளிரிலும் கருணையின் கதகதப்பு !

காரிருள் சூழ்ந்த கனத்த தொருநாளில்
மார்கழி இருபத்தைந்து மலர்ந்திடக்

கருணை யூற்றது கண்திறந்தது.
கர்த்தரின் பேரருளோடு காசிளிபுலர்ந்தது. !

துன்பங்கள் விலக்கிடும் தூய வொளியாய்
இன்பங்கள் நிறைத்திடும் இயேசு இறங்கினார்
மானிட நீதி மண்ணுக்கு ரைத்திட
மண்ணகம் வந்தார் மனிதனாய்த் தேவன் !

பாவங்கள் பலவாய்ப் பாரினில் மலிந்ததால்
பாவச் சிலுவையினைப் பரிந்தே சுமந்திட
எங்களுக்காக இறைவன் இயேசுவை
நன்றே அனுப்பினன் நாமதை மறவோம் !

பெத்தல கேம்பெற்ற பெரும் பேறதுவே
எத்தலம் ஏகினும் ஏசுவின் நாமம்
பாடித் துதித்துப் பணிவோம் தினமும்
நாடித் தொழுவோம் நன்மைகள் பெருகும் !

* பிரான்சில் உள்ள தமிழ் ஒளி தொலைக்காட்சியில்
ஒளிபரப்பானது. (24-12-2000)

குமுறல்

யாழ்பாடிப் பெற்றெடுத்த
 யாழ்நகரம்
 பாழ்பட்டுப் போவதை
 நாம் பார்ப்பதெப்படி?
 இரத்தவறவுகள் இன்னலுறுவது
 இரவென்ன பகலென்ன
 கண்முன்னே தோன்றி
 கதி கலங்க வைக்கிறதே !
 புராதன தலைநகரம்
 பொன்னையள்ளிக் கொடுக்கும்
 தராதரத் தமிழர்
 உலாவரும் பூமி !
 நிலாவின் முற்றத்தில்
 நிம்மதியாய்க் கூடிவாழ்ந்து

விழாக்கள் பலவெடுத்து
 விருந்தோம்பல் தாம்செய்து
 வந்தோரை வாழவைத்த
 வண்தமிழர்
 வாழ்விழந்து வசதியிழந்து
 வீடிழந்து விழிநீர் வடிய
 உறவுகளைப் பாதியில் தொலைத்து
 உதிரத்தில் குளித்த
 உறவுகளைப் பார்த்து
 ஓடுகின்றார் வாழ்க்கையின் ஓரத்திற்கே !
 கன்றினையிழந்த பசுவினைப்போல்
 பெற்ற பிள்ளையைப் பறிகொடுத்த தாய் !
 பெற்றோரைப் பிணமாகப் பார்க்கும் சேய் !
 கற்றோரே கலங்கியமும் காட்சி !
 கயவர்களுக்கில்லையே மனச்சாட்சி !

ஏனென்று கேட்க
 எந்த நாடும் வரவில்லை !
 எழுந்துவந்து உதவிசெய்ய
 எவருக்குமே மனமில்லை !
 சகோதர நாடோ பக்கத்தில்
 சலனமின்றித் தூக்கத்தில் !
 பூனைகண்ணை மூடியதுபோல் !
 மேடைப்பேச்சுக் கனவான்களோ மௌனமாகி
 மேன்மை தங்கிய நாயகிக்கு
 சேலை துவைத்துப் போட்டு
 சிங்கத்துக்குச் சாமரம் வீசுகின்றார் !

தமிழர்கள் தாம்செய்த குற்றமென்ன?
 தமிழராய்ப்பிறந்ததே யவர்கள்செய்த பாவமா?
 தன்மானமாய் வாழ நினைத்தது
 தமிழர்தம் தவறா?
 உரிமைகளைக் கேட்டால்
 ஓடஓட விரட்டுவதா?
 ஊமையாய்க்கிடப்பது
 மடமையல்லவா?

தேன்கூட்டில் கல்லெறிந்த தீயோரே !
 தேனா கொட்டும்?
 தெருவெல்லாம் குருதி
 தேனீக்கள் பறப்பதைப் பார்த்து நகைக்காதீர் !
 தேனீக்கள் திரும்பும்
 தீவிரமாய்க் கொட்டும்

வீர மறவர்கள் வென்றது தான் வரலாறு
 விடுதலைத் தீக்குக் குடத்துநீரால்
 எத்தனைநாள் நீரூற்றியணைக்க முடியும்?
 வீழ்ந்தாலும் வித்துக்கள் முளைத்துவரும்
 விடுதலை விருட்சங்களாய்ப் படர்ந்துவரும்.

* "பூவரசு", மார்ச்சு, 1995

சபையேறாத பாடல்

நந்தவனப் பூக்கள்
 யாவும் நறுமலர்ப்பூக்களேதான்
 எந்தவனப் பூக்களும்
 எழிலானவைதான் என்றாலும்
 இந்த ரகப் பூக்களிலே
 இறைவனவன் ஆலயத்தில்
 வந்து சேரும் பூக்களையே
 மக்களவர் நாடிடுவர்.

அரங்கமேறா நாட்டியமதுபோல்
 மக்கள்தம்
 கரங்களேறாக் காவியங்களாற்
 பயனேதுமில்லை
 தரமது பார்த்துத் தங்கமதைக்
 கொள்வதுபோல்
 தரமான படைப்பே என்றென்றும்
 தரணியில் நிலைத்து வாழும்.

ஊக்கமதால் உந்துதல்
 கொண்டு நீ உள
 உறுதியுடன் ஆக்கம்பல
 அடுக்கடுக்காய் ஆக்கிடினும்
 தாக்கங்களவை சிலவென்றாலும்
 தரணியிலே நிகழ்த்தாவிடில்
 தேக்கங்களே மிகுதியாகும்
 திறனில்லாப் படைப்பதனால்.
 சபையேறாப் பாடலது என்றேனும்
 சரித்திரத்தில் நிலைத்ததுண்டோ ?
 அவையேறா ஆக்கமது
 அகிலமதில் வாழ்ந்திடுமோ?
 நிலையில்லா உன்கவியால்
 நிம்மதிதான் கிடைத்திடுமோ?
 கலையில்லா நிலவதைத்தான்
 காசினியோர் விரும்புவரோ?

குடத்துநீரால் பலனென்றும்
 குவலயத்தோர் பெறுவதில்லை.
 இடமறிந்து ஈந்திடாத
 கொடையதனால் ஏதிலிகள் வாழ்வதில்லை
 தடமறிந்து தடம்பதித்திட்டால்
 தவறுகள் வருவதில்லை
 விடமறிந்து விலகிச் சென்றால்
 வேதனைகள் தொடர்வதில்லை.

மெட்டில்லாப் பாடலதை
 மேதினியோர் விரும்புவரோ?
 கட்டில்லாக் காளையரைக்
 கன்னியர்தான் விரும்புவரோ?
 தூட்டில்லா வாழ்வதுதான்
 துல்லியமாய்த் துலங்கிடுமோ?
 விட்டிடாத பகையுணர்வால்
 விழிநீர்தான் மிஞ்சிடுமோ?

* “பூவரசு”, பங்குனி, சித்திரை 1998 (ஐம்பதாவது இதழ்)

உறவுகளைப் பார்க்கப் போனேன்.

இங்கே
ஆதவனும் அனுமதி பெற்றே
உதயமாகி மறையலாம் !

ஆடுகின்ற மயிலும்
பாடுகின்ற குயிலும்
ஆடுவதையும்
பாடுவதையும்
நிறுத்தி நீண்ட காலமாம் !

முன்றலில் தோன்றும்
தென்றலும் முடிச்சுக்களை
அவிழ்த் தவிழ்த்தே

முடியாமையினால்
 மூச்சுத் திணறிப்
 போவதுண்டு.
 சில வேளைகளில்
 பேச்சும் தொலைந்து
 போவதுண்டு !

தாயகத்தை நோக்கி
 தாய் தந்தையரை
 தரிசனம் செய்துவிட
 கரிசனம் கொண்டே
 கடல் தாண்டிச் சென்றது
 இந்தப் பறவை !

ஈரேழாண்டின்பின்
 காடேகிய ராமன்போலவே
 இந்த ராமன்
 இனிய உறவுகளைக்
 காண விழைந்தான்
 ராமனென்று எண்ணிவிடாதீர்கள்
 ஆயினும்
 ராவணன் நானல்ல.

பாதுகையில்லாத
 பாதங்களில்
 புழுதிமண் பட்டதும்
 கழுவிவிட மனமில்லை
 தழுவிட ஆசைகள்
 நிறைவேறுமா நிராசைகள்?

கிணற்று நீரில்
 குளித்தபோது
 உடலோடு சேர்ந்து
 உள்ளமும் குளிர்ந்தது
 உவகை நீராடியது !

புயலடித்த பூமியல்லவா
 வடுக்களை தன் மார்பிலும்
 மடியிலும் சுமந்தபடி
 கொடுக்குகளை விரித்தபடி
 தேள்கள் கூடாரமடித்தபடி !

சின்னமுத்து நோய்
 கண்டவர்போல்
 செல்லடிப்பட்ட வீடுகள் !
 இடுப்போடு சேர்த்தே
 அறுத்து விட்டாற்போல்
 இடிபாடு கொண்ட
 மனைகள் கடைகள்
 சிரமறுந்த -
 தென்னை, பனைகள்
 கரமறுந்த
 மா, பலாக்கள் !
 பூக்காடாய் அன்று
 சாக்காடாய் இன்று !

மொட்டாகப் பார்த்தவர்கள்
 முழுமலராய்...
 சிட்டாகப் பார்த்தவர்கள்
 சிற்றாடையில்
 கட்டாகப் பார்த்தவர்கள்
 கனிவா யிதழ்களில் -
 காணவில்லை முத்துக்களை !

வசந்தகால மரங்கள்
 இலையுதிர்கால மரங்களாய் !

உறவுகளைப் பார்க்கப்போனேன்
 உறங்காத சோகம்
 சுமந்து வந்தேன் !
 கார்மேகக் கூந்தலில்
 யாரள்ளித் தெளித்தது
 வெள்ளை மை?
 வெள்ளை நிலவு

கொள்ளையழகு
 கொள்ளைபோனதோ?
 கொள்ளையடித்தவன்
 காலதேவனா - இல்லை
 கட்டவிழ்ந்து பாய்ந்த
 அராஜகமோ?

ஓவ்வோர் விழிகளும்
 சொல்லி லடங்காச்
 சோகங்களைச் சுமந்தபடி !
 சோகச் சுமையின்
 பாரம் தாங்காமல்
 விழிமடல்களில் வழிந்தோடும்
 கண்ணீர்த் துளிகள்
 கவலைகளின் திவலைகள் !

தேடிவந்த உறவுகளில்
 சிலர்மட்டும்
 நாடிவந்த என்னிடத்தில்
 நலம் விசாரித்தார்களா?
 எடையை மட்டுமே
 தராசிலிடுவார்
 என்னையுமா?
 தராசிலிடுவார்?

எப்போது?

மலைபோல்

பொன்பொருளைக் குவித்து

அதன்மேல் - மமதையுடன்

வீற்றிருக்கும் மனிதா !

தன்மானத்தை விலைபேசியா - உன்

தகுதியை உயர்த்தினாய்?

தாய் நாட்டையே

ஏலம் விடுகின்ற

ஆயுத தரகனா நீ - இல்லை

ஆரணங்கின் தரகனா?

அதோபார் -
 உனக்குக் கீழே
 அந்த ஏழை !
 ஏந்துவதோ
 பிச்சைப் பாத்திரம் !

உழைத்துழைத்து
 ஓடாய்த் தேய்ந்தவன் கீழே
 உழைப்பையே அட்டையென
 உறிஞ்சிக் கொழுத்தவன் மேலே !

நீயோ....
 வசதிகளின் எல்லை
 அவனோ....
 வறுமையின் எல்லை !

தீபாவளி வந்துபோகும்
 தீமைகள் விலகுமா? - இந்த
 உயர்வு தாழ்வு
 நீங்கிச் செல்லுமோ?

பங்களாக்களின்
 பகட்டான கதவுகளைப்
 பார்த்துப் பார்த்து
 தட்டுகின்ற தீபாவளியே
 ஏழை வீட்டின்
 இதயக் கதவுகளை
 எப்போது போய்த்
 தட்டப் போகின்றாய்?

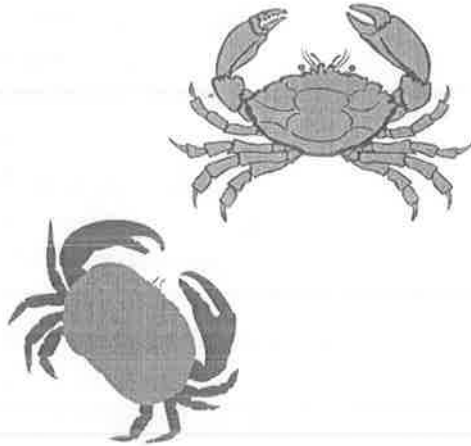
வென்று முடிப்பார் நாளை விருட்சமாய் எழுவாய் !

ஈழத்தாய் பெற்றெடுத்த
 இளைய பொன்னம்பலமே !
 சோழர் பரம்பரையில்
 வந்துதித்த சுதந்திரத்தின் பலமே
 போராடினால்தட்டுமே
 தமிழா நீயெங்கேயுமே
 வேரோடிட முடியுமென்ற
 வாதத்திற்கு நாளுமே
 நீர் வார்த்தே யது
 போதாதென்றோ முடிவினிலே
 நீர் (தமிழர்) வாழ
 நிலம்பாயக் குருதி சிந்தினாயோ?

முகிலும் முகிலுமுரசினாலோ
 மழை சிந்துமே
 குமாரின் நாவும் சட்டமுமுரசினாலோ
 நீதி சிந்துமே
 இனவாதப் பூதத்தின்
 இரும்பு மாளிகைக்குள்ளேயே
 இனமானவுணர்வு பொங்க
 இடித்துவுரை நிகழ்த்தினாயே!
 இனவாதவலை வந்திளைஞர்தமை
 யிழுத்துச் செல்லுகையில்
 நல்லபடகாக மாறியவர் பட்ட
 துன்பம் போக்கியே
 வல்ல வழக்கறிஞனாய்
 வாழ்ந்த வன்னை யன்றே
 கொன்று முடித்த
 கொடியவர் யாரோ? எவரோ?
 நம்மவர் வென்று முடிப்பார்
 நாளை விருட்சமாய் எழுவாய் நீ !

* மாமனிதர் குமார் பொன்னம்பலம் நினைவாக
 “பூவரசு” 2000 சிறப்பிதழில்....

நண்டு வந்து நடமீடும் நாரைக்கடல்

நேற்றடித்த புயலிலெம்
நீள்புவி யதிர
காற்றடித்த வேகமதில்
காம்பது கழன்று
அரும்பாகு முன்பே
அவசரமா யவனியிலே
துரும்பாக நீயுமங்கே
தூரவீசப் பட்டாயோ !

ஏன்பிடித்து ஏற்றியிறைத்து
எழில் கொஞ்ச
கார்கவியும் வரையங்கே
கழனியிலே யுழைத்துப்

பாரறிய வாழ்ந்த
பைந்தமிழினத்துப் பாலகன்
வேறுந்த நிலையிலின்று
வெம்பியழ லாகுமோ?

கடலேறி காற்றென்ன
புயலென்ன ஓயாமல்
படகேறி வலைவீசி
படகதில் மீன்நிரப்பி
நிறைவோடு கடற்கரை
யோரமதில் நிம்மதியாய்
குறைவின்றி வாழ்ந்தவுன்
குடும்பத்தோ ரெங்கே?

குண்டு மழையின்
கொடுமையினைத் தாங்காமல்
நண்டுவந்து நடனமிடும்
நாரைக்கடற் கரைவிட்டகன்றார்
பண்டு தொட்டங்கே பரவசமாய்
பாடிய பரம்பரையோர்
என்று வந்து சேர்வாரென்று
ஏங்குகின்ற பிள்ளையோ?

புதிர்போடும் தேசமில்லை
யெங்கள் தேசம்
கதிராடும் தேசமெங்கள்
தேசமது
பழங்கள் வளங்களாடும்
தேசமன்றோ
கலங்காதே கருணையுள்ளோர் தாமே
கையிலேந்துவார் !

* “பூவரசு” - வைகாசி, ஆனி 99

கரங்கள் ஏன் உயர்ந்தன ?

திறந்தவெளிச் சிறையில்வாடும்
 தெள்ளுதமிழினமே !
 தேன்மலர்க்கரங்களை ஏன்
 உயர்த்துகின்றீர்கள்?
 மீட்கவர யாருமில்லையென்று
 மேதினியில் வாடுகின்றீர்களா?
 மீட்பர் பிறந்து நெடுங்காலம் !
 வேளைவரும்
 நாளை ! காக்கவருவாரவர்
 கவலைகளை விட்டுவிடுங்கள் !

சீரோடு வாழ்ந்த செந்தமிழினமே
 நீங்களேன்
 சொந்தநாட்டில் அகதிகளானீர்?

இல்லை ஆக்கப்பட்டீர் !
 போராடிப் போராடியுங்கள் வாழ்வு
 புரையோடிப் போனதுமேன்?
 வேரோடி விழுதுகளாய் வாழ்ந்த
 வீரத் தமிழினம்
 வேரிழந்து வீடுவாசல் துறந்து
 வீதியிலே வெளிநாட்டிலே !

ஆறோடும் பிரதேசம்
 அள்ள அள்ளக் குறையாத
 நீரோடும் தேசம் நிலவளங்கள்
 நிறைந்த பிரதேசம் இருந்தும்
 கரங்களையேன் தூக்குகின்றீர்கள்?

மூன்று கைகளோ
 முன் அட்டைப் படத்தினிலே
 முன்னூறு கேள்விகளோ
 மனதின் அட்டைப் படத்தினிலே
 இந்தக் கரங்கள் எவருடைய
 சொந்தக் கரங்கள்?
 ஆயிரம் ஆயிரம் தலைகள் உருண்டதால்
 பாயிரம் பாடிடும் பள்ளிகள் சிதைந்ததால்
 பொற்புடை மாதரின் புனிதங்கள் கரைந்ததால்
 பொறுத்தது போதுமெனப் புயலெனப்
 புறப்பட்டோரின் கரங்களா?

ஊமைநிலவில் உலகநியாச் சம்பவங்கள்
 இரும்பு வேலிக்குள்ளே
 இராக்கதர்களின் கைகளிலே
 உருக்குலைந்துபோகும்
 ஊதா(த) பூக்கரங்கள் எத்தனை?
 அவைகள் மூன்றா? இல்லை

எண்ணற்றவைகளா?
 கருணைமனுக்கோரி
 கைகளை உயர்த்துகின்றீர்களோ?
 காசினியோரே காப்பாற்றுங்களேனென்று
 கதறியழுகின் நீர்களோ?

ஒருசாண்வயிறு !
 அதற்காய் நாம் படும்பாடு !
 வயிற்றுப் பசியால் வாயடைத்துப் போனவர்கள்
 கைகளை உயர்த்தியெங்கள்
 கரங்களை எதிர்பார்க்கின்றார்களோ?
 இந்தக் கைகள்
 மேல்நோக்கி நீட்டப்பட்டதால்
 மேலைநாடுகளே பாருங்களேன் ! என்கிறதா?
 இந்தக் கைகள் ஒன்றாக
 இணைந்த கைகளா?
 இன்னும் போராட்டத்தில்
 இணையாத கைகளா?
 இல்லை ஆண்டவனை நோக்கி
 உயர்ந்த கைகளா?

ஆண்டவனைநோக்கிக்
 கரங்களை உயர்த்தினால்
 அருள்மழை பொழிவார்.
 அடக்குமுறையாளரை நோக்கிக்
 கரங்களை உயர்த்தினால்
 ஆயுதமழைதான் பொழிவார் !

* “பூவரசின்” 6ஆம் ஆண்டுநிறைவுப் போட்டியில்
 முதற்பரிசு பெற்ற கவிதை.

எங்குதான் செல்வாய் இனி ?

நதியது ஓடிச்சென்று கடலுடனேதான் சேரும்
மதியது ஓடிச்சென்று விதியுடனேதான் சேரும்
பகலது ஓடிச்சென்று இரவுடனேதான் கூடுமே
பகலென்ன இரவென்ன பதட்டமுடன் ஓடுகின்ற
தமிழா !

எங்கேதான் ஓடுகின்றாய் எண்ணிப் பார்த்தாயோ?
சொந்த தேசத்திலே உயிர் காக்கவே ஓடுகின்றாய்
வந்த தேசத்திலோ வசதி நாடியே ஓடுகின்றாய்
எங்குதான் செல்வாய் இனி? என் நண்பனே பதில்
சொல்வாய் !

கடலைவிட்டுக் கடலலைகள்
கணநேரம் பிரிவதில்லையே
கண்ணைவிட்டு இமைகள்

கடைசிவரை பிரிவதில்லையே
 விண்ணைவிட்டு வெண்ணிலவு
 வீதிக்கு வருவதில்லையே
 கண்ணான விடுதலைவிட்டு
 கப்பலேறி வந்தோரே
 பொன்னான போராட்டம் மறந்து
 பொழுதுகளைத் தொலைப்போரே
 வேரோடறுத்து வீதியிலே
 வீசியெறிந்த வேளையிலும்
 போராட வக்கின்றி
 பொய்யுரைத்துத் திரிபவரே
 எங்குதான் செல்வோம் இனி ?
 என் இனமே பதில் சொல்லேன் !

பண்ணிழந்த பாடலுக்குப்
 பார்தனில் மதிப்புண்டோ
 மண்ணிழந்த உந்தனுக்கு
 மறுதேசத்திலும் மதிப்பேது ?
 பொன்னையும் பொருளையும்
 நீயோ பொலிவாகவே தேடலாம்
 மண்ணையும் மனனையும்
 மனம்போலவே வாங்கலாம்
 அத்தனையும் நிலைக்குமா வென்று
 அரைவினாடி யோசி !
 குந்தியிருப்பதோ
 குரோதம் நிறைந்த மண்ணல்லவோ?
 காக்கையின் கூடத்தில் குயில்குஞ்சு கனகாலம்
 வாழுமோ?

ஆக்கையும் அழியலாம் அனர்த்தங்களும்
தோன்றலாம்.
எங்குதான் செல்வாய் இனி? என் நெஞ்சமே
பதில் கூறு !

வானகத்தில் நகைக்கடைப்பரப்பிய வனப்பான
நட்சத்திரங்கள்
வையகத்தில் வந்திறங்கி வாழுமேயென்றால்
வாழ்வுதான் இனிக்குமா?
கானகத்தில் துள்ளித்திரிந்த கலைமான்
ஜோடியுடன்
காட்டைவிட்டேகி நாட்டிலே
வாழ்வெண்ணுமோ?
சோலையிலே ஜோடியுடன் பாடிய
சுதந்திரக் கிளியது
கூண்டிலே வந்து தானாகவே
குடியேறத்தான் விரும்புமோ?
எங்கெங்கே எதுவிருந்தால்
இகவாழ்வில் இன்பமதுபோல்
அங்கே நீ சென்று வாழ்ந்தால்
ஆனந்தத்தின் எல்லையன்றோ?

ஐரோப்பாவை விட்டுவிட்டே அமெரிக்கா
கனடா செல்வாய்
அங்கிருந்து மனமேங்கி அஷஸ்திரேலியா
மேலென்பாய்
இக்கரைக்கு என்றுமே அக்கரைப் பச்சையே
எக்கரை சென்றாலுமே ஏங்குமிந்த மனமே
அலைபாயும் உன்மனதை
அடக்கியாளப் பழகிவிடு

உலைவாயைப் போல்
 உன்வாயை உருவாக்கிடாமல்
 விலைபோகா உறுதியுடன்
 வெற்றிநடை போட்டுவிட்டால்
 எங்கேதான் சென்றாலும்
 இனிதாகவே வாழ்ந்திருவாய்

வேரிழந்த வாழ்வும் வெம்பியழுகின்ற ஓசையும்
 கூன்விழுந்த துரோகிகளும்
 குதறுகின்ற ஓநாய்களும்
 தானழிந்து போவதற்கே தமிழா நீ புறப்பட்டா !

கங்குல் கிழித்தங்கே கதிரொளி பரவட்டுமே
 செங்கதிரோன் வரவுகண்டு
 செந்தாமரை மலரட்டுமே
 செந்நெல் விளையுமங்கே
 செந்தமிழர் மகிழ்வீரங்கே
 அங்குதான் செல்வீர்
 அடிமை வாழ்வின்றி வாழ்வீர்
 எங்குதான் செல்வோம்
 என்று கவலை இனிவாழ்வில் கொள்ளாதீர் !

* "பூவரசு" 7வது ஆண்டுநிறைவுப் போட்டியில்
 3 வது பரிசுபெற்ற கவிதை.

நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ !

சாவுக்கோர் சேதி சொல்வார்
 சாவையே நிதமும் வெல்வார்
 காவுக்குப் போகும் நாளில்
 கசிந்துருகும் தலைவன் முன்னே
 ஆசிகள் பெற்றே உயிரை
 தூசியாய் மதித்தே எதிரி
 ஆவியைக்குடித்தே செல்வார்
 உலகத்திர்ந்திடப் பகையும் முடிப்பார் !

கரும்புலிகள் வீரமும் கண்டாய் நெஞ்சமே
 களமாடும் தீரமும் கண்டாய் நீ !
 காவியத் தலைவனவன் காட்டிய பாதையிலே
 களத்திலே படையணிகள் பார்த்தாய்
 நெஞ்சமே !

தேரினைச்செலுத்தியே செருக்களத்திலே
 கீதைசொன்னான் கண்ணன் அன்று !
 போரினை நடத்தியே போர்க்களத்திலே
 புதிய கீதைசொல்கின்றான் மன்னன் இன்று !
 மன்னவன் மலரடி வைக்கும்போது
 அன்னவன் அணிவகுத்து நிற்கும்போது
 அச்சமது வரலாமா நெஞ்சமே?
 நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ !

போராட்ட மென்பதென்ன பூப்பறிக்கும்
 வேலையா?
 போயெடுத்தணிவதற்குப் பூக்கள் நிறைந்த
 மாலையா?
 அஞ்சாத மனவறுதிவேண்டும்
 துஞ்சாமல் போராட தோள்வலிவேண்டும்

செருக்களத்திலே சென்னி போகலாம்
 செங்குருதியாறாய் ஓடலாம்
 ஊனமுற்றுடல் சாயலாம்
 உடலைவிட்டே உயிர்போகலாம்
 ஊனமுற்று உயிரே போகினும்
 மாணமதைவிற்காத மறந்தமிழர் குலமே !
 அஞ்சாமல் போராடு நெஞ்சமே ! எதிரியிடம்
 அடிவருடி வாழ்வதைவிட சாவதே மேல்
 நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ !

காகம் பறந்து திரியாத ஊருமில்லை
 கன்னித்தமிழினம் வாழாத நாடுமில்லை
 வாழுமிடமெல்லாம் அகதிகளாய் வாழ்வதா?
 வந்தேறு குடிகள் எம்மை ஆள்வதா?

வேண்டாத விருந்தினராய் வெளிநாட்டிலே
 வெள்ளையர்கள் நடுவினிலே தீண்டாத இனமாகி
 திரிவதிலே என்ன சுகம்கண்டாய் நெஞ்சமே
 நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ !

அழகு தமிழினம் வாழ்வொரு வகைசெய்வாய்
 அன்னை தமிழ்மீளவொரு பகைவெல்வாய் !

அரும்பாகுமுன்பே அனாதைகளாகிவிட்ட
 சின்னப்பூக்களின் வாழ்வது
 கரும்பாகி இனிப்பதற்காய் காசினியில்
 கட்டித்தந்தார் செஞ்சோலை !
 செஞ்சோலைச் சிட்டுக்கள்
 சிறகு விரிப்பதற்காய் சிறிதளவேனும்
 உதவிக்கரம் நீட்டிடுவாய் நெஞ்சமே !
 நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ !

இயந்திரப் பறவைகளின் இரைதேடும் படலமது
 சுதந்திரப்பறவைகளின் காலமதில் மாறுமே
 சுந்தரத் தமிழீழம் விரைவினில் மீளுமே சூழும்
 கூலிப்படையணிகள் பரிதியின் முன்
 பனித்துளிபோல் பறந்தோடுமே
 பைந்தமிழர் பாராளும் நாளது வந்து கூடுமே
 அதுவரை அயராது போராடு
 நெஞ்சமே அஞ்சாதே நீ !

மானல்ல தேனல்ல மலரல்ல பெண்

விழிவீச்சோ மானினம்
 மொழிவீச்சோ தேனினம்
 உடல் வீச்சோ மலரினம்
 விழி மொழி உடல் மூன்றுமே
 அடம்பன் கொடிபோல்
 ஒன்று சேர்ந்தால்
 வீறுகொண்டெழும்
 வெற்றிக்கொடி பறக்கும்
 விண்ணதிர மண்ணதிர
 மானல்ல தேனல்ல
 மலரல்ல பெண் !

கங்கையின் ஊற்றென
 அவளிடத்திலே
 கருணையின் ஊற்று
 சாதலெனும்போதும்
 காதலைக்கைவிடாத
 காரிகை
 உயிருள்ள ஓவியத்தின்
 தூரிகை
 உலகத்தின் அழகுகளோ
 அவளிடத்திலே உற்பத்தி
 வாளிடம்தோற்காதவனும்
 வாள் விழியிடம்
 தோற்றுப்போவான்
 போர் முனையில்
 தோற்காதவனும்
 அவளின் கார்சூந்தலின் விரிப்பில்
 கட்டுண்டு போவான்

மருட்சிகொள் மாதரை
 மிரட்சிகொள் மங்கையரை
 மானென்றார் தேனென்றார்
 மையலில் மலரேயென்றார்
 புரட்சிகொள் மாதரை
 புவிதனில் என்னவென்பாரோ?
 பூவென்பாரோ புயலென்பாரோ
 பாவென்பாரோ பாசக் கயிறென்பாரோ
 மானல்ல தேனல்ல மலரல்ல பெண் !

கற்பு நெறி பிறழாத
 கண்ணகி நடந்தால்
 விண்ணது வழிவிடும்

மண்ணது வழிபடும்
 மதுரையை ளித்தவளும்
 பெண்மயிலே
 மதுரையாய் ளரியும் நாடுகளெவை?

கண்ணகிகளங்கே
 பிறந்து விட்டார்களா?
 வாழ்விடங்கள் அங்கங்கே
 சாவிடங்களாகின்றபோது
 தென்றலும் புயலாக மாறி
 நச்சு மரங்களையெல்லாம்
 வேரோடு சாய்த்துவிடுகின்றது.
 பாரோடு பின்னிய பாவங்களெல்லாம்
 கார்மேகங்களாய் கலைந்தோடி
 விடுகின்றன.

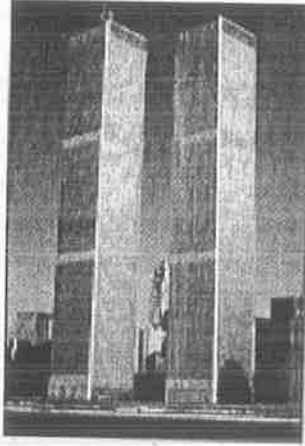
அவனியின் இருளகற்ற
 ஆதவனின் ஒளிக் கிரணங்கள்
 சமுதாய இருள் கிழிக்க
 பெண்களின் அணிவகுப்பு ஊர்வலங்கள்
 ஆரவாரமில்லாமலே ஓடுகின்ற
 நதிபோல் பெண்ணும்
 கரைகளுக்குள்ளேயே
 அடங்கியடங்கியே வாழ்வாள்
 அடக்குமுறை கட்டவிழ்ந்தால்
 ஆர்ப்பரிக்கும் கடலாவாள்
 ஒரு தலைமுறையின் கூன்விழுந்த முதுகு
 உன்னாலே நிமிரட்டும் பெண்ணே !
 குட்டக் குட்டக் குனிந்தவினம்
 முட்ட வருகின்றதேயென்று

விழி பிதுங்குகின்றாரே
 யாரால் பெண்ணே?
 எப்படி முடிந்தது?
 உன்னைப் படைத்தவன்
 பிரமனால்
 புதிய பிரமனவன்
 புதிய பிரபஞ்சத்தைப்
 படைப்பவனும் பிரம்மாதானே !

தர்மத்தை நிலை நிறுத்திவிட
 பாரதப் போர்தொடுத்தான்
 கண்ணன் அன்று
 அதர்மத்தையழித்துவிட
 அவனியிலே போர் தொடுத்தான்
 'மன்னவன்' இன்று
 அன்றைய போருக்கோ
 பெண்ணே மூல வேர்
 இன்றைய போருக்கோ
 பெண்ணே ஆணிவேர்.

* பூவரசு 8வது ஆண்டுநிறைவுப் போட்டியில்
 இரண்டாவது பரிசுபெற்ற கவிதை.

அக்கினிக் குளத்தில் உயிர்த் தாமரைகள் !

வன்முறையை
அடை காத்து
வன்முறைக் குஞ்சுகள்
பொரிக்கும்
வல்லரசின் இதயத்திற்குள்
வன்முறை !

உலகெங்கினும்
உருளுகின்ற தலைகள்
உறைகின்ற இரத்தம்
இவற்றிற்கெல்லாம்
சூத்திரதாரி யார்?

வான்தொட
கைகளை நீட்டிய
உலக வர்த்தகமையம்
வணங்காமுடி நானேயென்று
இறுமாந்து கிடந்த
பென்டகன் இராணுவபீடம்
நில நடுக்கமின்றி
நிலம் தொட்டபோதும்
நிலம் தொடவில்லை
முதலாளித்துவம் !

விஞ்ஞானத்தின்
விரலசைவில்
மண் நீர் சீமெந்தோடு
வளங்கள் குழைத்து
வனைந்த கட்டடங்கள்
இரத்தம் சதை எலும்புகளின்
கலவையானது !

எது எப்படியிருப்பினும்
உயிர்ப் பூக்களைக் கொய்து
உன்னதம் தேட முடியாது.
விசும்புவரை சென்ற
புகைமண்டலம் பார்த்து
விசும்பியது உலகு !

அந்தக் கணங்கள்
தீவிரவாதத்
தீயின் நாக்கும்
நச்சுப் புகையும்
ஒன்றுக்கொன்று

முந்திக்கொண்டு
 வானுக்கும்
 பூமிக்குமுள்ள
 தூரத்தையளக்க,
 அக்கினிக் குளத்தில்
 உயிர்த்தாமரைகள்
 நீராடி நீறாயின !

உறவுகளின்
 கண்ணீர்க்கனலால்
 பாறைகளே கசிந்தன !
 கருவறைகளின்
 முனகல்களுக்கிடையில்
 முடிதரித்ததாய் முறுவலிப்பது
 அநாகரிகம் !

பயிர்களை எரிப்பதனால்
 நிலச் சுவாந்தாரின்
 நெடிதுயர்ந்த
 ஆதிக்கச் சுவர்
 நிரிழலமாகாது !

பழிக்குப் பழியென்றால்
 பார்தனில் மிஞ்சுவது எது?
 மனிதனை வீழ்த்த
 மனிதனே வலை நெய்வதால்
 மனிதமென்ற ஜீவிதநதி
 மரணப்படுக்கையில் !

* அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற தீவிரவாத சம்பவத்தைத் தொலைக்காட்சியில் பார்த்ததும் எழுதியது.

புரட்சி

உலக முகடெங்கும்
 ஒங்கி ஒலித்து
 கலகங்களாய் வெடித்த புரட்சிகள்
 அடக்கப்பட்டவரின்,
 ஒடுக்கப்பட்டவரின்
 அடக்கவொண்ணா
 அனல் மூச்சாய்ப்
 பசித்த வயிறுகளின்
 தீச் சுவாலையாய்
 அவ்வப்போது
 பத்திக் கொண்டவை !

பிரெஞ்சுப் புரட்சி,
 ரஷ்யப் புரட்சி,
 சீனப் புரட்சி யென
 ஒவ்வோர் பொழுதும்
 வெம்பியழுத மக்களின்
 கண்ணீர்த்துளிகளே
 எரிமலைகளாய்
 எதிர்கொண்டு வெடித்தன !
 எரியுண்டு போயினர்
 எதேச்சமாளர் !

அல்லலுற்ற மக்கள்
 ஆற்றாமல் சென்று
 அரண்மனைக் கதவுகளைத்
 தட்டியபோதேல்லாம்
 தொல்லையென நினைத்த
 ஆளும்வர்க்கம்
 பசித்த வயிறுகளுக்கு
 அளித்த பரிசு
 துப்பாக்கி ரவைகளே !

அரண்மனைக் கதவுகள் தகர்ந்தபோது
 ஆண்ட வர்க்கத்தின் அரணாக
 மாண்ட பேரரசுகளின் கவசமாக
 ஆயுதக் கிடங்குகள் நிரம்பிக்கிடந்தன
 கஜானா மட்டும் காலியாகக் கிடந்தது.

அடிக்க அடிக்கப் பந்து மேலெழுவது போல்
 அடக்கப் படுவோர் அடக்குவோருக்குகெதிராய்
 அணிதிரண்டெழுவதே புரட்சி
 அதுவே
 எம் மண்ணிலும் மலர்ச்சி..

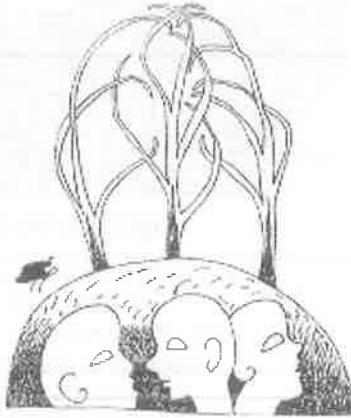

புரட்சி வெல்லும்

மானமிழந்து வாழ்வதைவிட
மரிப்பதே மேலென்று
காணம் பாடும் பறவைகளுக்கெல்லாம்
காதோரம் சேதிசொல்லும்
மானத்தலைவன்
மலர்ந்த திருநாட்டில்
மலர்ந்ததே புரட்சி அது
மக்களின் புரட்சி !

மண்ணுக்குள் மணி
மறைந்து கிடப்பதுபோல்
பெண்ணுக்குள் மறைந்துகிடந்த
பெருமை மிகு வீரமதைக் கண்டறிந்து
அவர்தம் கைகளில் கருவிகளைக் கொடுத்து
களம் சென்று வென்றுவரச் சொன்னார்
நம் தலைவர் அங்கே
விளைந்தது ஒரு புரட்சி !

புயலடித்த பூமிதனில்
பூந்தென்றல் தவழ்ந்துவர
கயல்விழி மங்கையர்தம்
கைவிலங்குகள் கழன்று விழ
சாதிமத பேதமில்லாச்
சமத்துவம் நிலைத்திட
நீதிநெறி தழைத்திட
நீள்புவியில் புரட்சிவெல்லும் !

மனிதம் I

மனிதன் மனிதனாக இல்லாதபோது
 மனிதம் விலைபோய் விடுகின்றது.
 மனிதம் விலைபோய்விடுவதால்
 மரணம் மலிந்து விடுகின்றது.
 மனிதம் மனங்களைவிட்டு
 மறைந்து விடுவதால்
 புதைகுழிகள் உருவாகின்றன
 புவிமகள் கண்ணீர் உகுக்கிறாள்.

மனிதம் என்ற ஜீவநதி இம்
 மண்ணில் வற்றிப் போவதால்
 சிறைக் கூடங்களில்
 கசாப்புக் கடையின்
 கதறல் ஒலிகள் !

சுய நலத்தின் உந்துதலால்
மனிதத்தை அடகுவைக்கின்ற
மானுடம் பாவங்களை விதைத்தத்
துயரங்களை அறுவடை செய்கின்றது.

மனிதஜாதியே ! மனிதஜாதியே !
மண்ணுக்கும் மணிகளுக்கும்
பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும்
மனிதத்தை விலைபேசி விற்பதும் ஏன்?
மனிதத்தை விற்பதில்
கிரீடத்தைப் பெற்றாலும்
கிரீடமும் ஒரு நாள்
மண்ணுக்குள்ளே
மறைந்துவிடாதா?
பிணங்களின் மேல் நடந்துசென்று
பெற்றிடும் சாம்ராஜ்யங்கள்
ஒருபொழுது
மண்ணோடுமண்ணாக
மறைந்துபோவதுண்டு.

மனித முகமூடிகள் அணிந்த
காட்டுவிலங்குகள்
நாட்டிலும் நடைபயில்வதால்
யுத்த மேகங்களின் உலாவும்
சத்த இடிகளின் உரசலும்
இரத்த ஆறுகளின் பெருக்கும்
இப்பூமியில் நிரந்தரமாயின !

பாலைவன நெஞ்சங்களில்
மனித நேயப் பயிர்
வளர்வதேயில்லை !
பஞ்சனைய நெஞ்சங்களில் இது
செழிக்கும்
நஞ்சான உள்ளங்களில் இது
கருகிவிடும் !

மனிதம் II

மனிதநேயத்தை
மனித உரிமைகளைப்
பேணிக்காத்திடச்
சட்டத்தால் எங்கும்
வேலியிட்டு
மட்டரக மனிதர்களை
மடக்குகின்ற
ஜேர்மன் நாட்டிலும்
நாள்தோறும்
பள்ளிச் சிறுமிகள்
பாலியல் வன்முறைக்குள் !

வக்கிரபுத்தி படைத்தோரின் வலையில்
சிக்கிடும் கிளிகளின் சிறகுகள்
வெட்டப்பட்ட பின்பே
வெளிஉலகு காணும் !
ஒளி வெள்ளம் பாய்ச்சி எங்கும்
காவல்துறை காடு மேடு தேடும்.

காவேறிவிட்ட யஸ்மீப் பூக்களின் இதழ்களை
காவல்துறை பொறுக்கி எடுக்கும் !
இந்த ரக மனிதர்களைச்
சிறைக்கதவுகளும்
'சீ' என்றே வெறுக்கின்றனவாம்
அவர்கள்
சித்த சுவாதீனம் அற்றவர்களென்று !

விலங்குகளா இவர்கள் ?

நீல விழிகளுக்குள்
கோலமிடும் குறும்பு
முல்லைப் பூவாய்ப்
புன்முறுவல்
உள்ளத்தைக்
கொள்ளையிடும் அழகு !
முகையவிழா மொட்டுக்கள்
றைன் நதியின் சிட்டுக்கள் !

வானவில்லின் நிறங்களையொத்த
வண்ணக் கூந்தல்களைத்
தம் கைவிரல்களால் நீவியபடி
துள்ளியோடுகின்ற
புள்ளிமான்கள்

கள்ளமில்லாக் காவியங்கள்
ஈரைந்து வருடங்கள்
எட்டி நடை பயிலும்
இளங்குருத்துக்கள் !

தரையிலே உலவிடும்
தண்ணிலவுகள் இவர்களைக்
காம வலையிலே வீழ்த்திடும்
வஞ்சகக் கழுகுகள்
வானிலே எப்பொழுதும்
வட்டமிட்ட படியே !

தேவாலய மெழுகுவர்த்திகள்
ஒளிர்வதற்கு முன்பே
சவக்குழிகளுக்குள்
சங்கமமாகி விடுகின்ற
சங்கட நிகழ்வுகள் !
ஆயிரம் ஆணிகளை நம்
நெஞ்சறைக்குள்
அறைவது போலாகும் !

காம உலைக்குள்
யஸ்மீப் பூக்களை
அவித்திடும் அரக்கர்கள்
விலங்குகளா இவர்கள்? இல்லை
விலங்குகள் மேலென்பேன் !

* ஜேர்மன் நாட்டில் பள்ளிச் சிறுமிகள் பாலியல் வன்முறைக்குள்ளான
செய்தி கேட்டபோது எழுதியது.

போய்ப் பாருங்கள் !

என் தேசமே ! என் தேசமே !
 ஆறுகள் ஓடும் நாடென்றார் முன்னாளில்
 இரத்த ஆறோடும் நாடாகியதே இந்நாளில் !
 செம்பாட்டு மண்மட்டுமா சிவப்பு ?
 எந்தேசத்து மண்ணெல்லாம் சிவப்பல்லவோ !

அரசியல் வாதிகளே ! அரசியல் வாதிகளே !
 உங்கள் பதவியைக் காத்திட
 எங்கள் நாடி நரம்புகளை அறுக்காதீர்கள்
 அறுவடை மூன்று போகமென்றாகி விட்டதே !

சுகாதார பாடத்தின்போது
 பார்த்த எலும்புக்கூடுகளை
 எம் தேசத்து மக்களிலே
 போய்ப்பாருங்கள்
 பற்றி எரிவது
 அடுப்பென்று நினைத்து விடாதீர்கள் !
 பாமும் மக்களின் வயிறுகளே.....!
 மருத்துவ மனைகளில்
 மழலைகள் பிறக்கவில்லை !
 இடிபாடுகளுக்கிடையில்
 இறக்கைகள் முளைக்கின்றன
 அவர்கள் சுவாசிப்பது ஓட்சிசனல்ல,.....
 கந்தகக் காற்றையும் கரிய புகையையுமே !

பூவரசே நீ வாழி !

முக்கனியின் சுவையெல்லாம்
முத்தமிழில் குழைத்தெடுத்து
முத்தாகப் பல்சுவையில்
முழுதாகச் சேர்த்தெடுத்து
கொத்தாக எமக்களித்த
குழந்தை நீ பூவரசே !

மூன்றாண்டைத் தாண்டியின்று
முழுநிலவாய்ச் சிரிக்கின்றாய்
உன் முத்து நகைபார்த்து
முகம் மலர்ந்தோம் நன்றியுடன்
கைகளிலே உனை ஏந்திக்
களிப்புடனே பார்த்திருந்தோம் !

இருதிங்களில் ஒருமுறைதான்
 இதழ்விரித்து நீ சிரிப்பாய்
 நீ சிரித்தால் முல்லைப் பூ தானுதிரும்
 முழுநிலவி னொளி வீசும் !
 உன் இதழெனும் பக்கங்களில்
 எல்லாப்பூக்களும் வாசம்தானே !

வாசமது கண்டு
 வாசகர்கள் மகிழ்ந்தோமே
 அடுத்துவரும் ஆண்டுகளில்
 பூவரசே ! ஒவ்வோர் திங்களிலும்
 இதழ்விரித்து நீ சிரித்தால் எம்
 இதய மெலாம் மகிழ்ச்சியுறும்.

உன்னைப் பிரசவித்த
 தாயுமானார் இந்துமகேஷ்
 பெற்றெடுத்த அவர் சொன்னால்
 பிள்ளைநீ கேட்பாயே !
 தத்தெடுத்த நாம் சொன்னால்
 தட்டாமல் கேட்பாயோ?

பூவரசே ! நீ வாழி பல்லாண்டு !
 நீ வளமுடன் வாழி பல்லாண்டு !

ஓங்கி வளர்ந்திடுவாய் !

பூக்களிலே நீ யெந்தவகை பூவரசே நீ
சொல்வாயோ?

பூவினத்தின் வாசமெல்லாம் பூவரசில்
காண்கின்றோம்

ஓராறு பூக்களையே வருடமொன்றில் தருவேன்
என்பாய்

ஈராறு பூக்களையே நாம் உன்னிடத்தில்
எதிர்பார்க்கின்றோம்.

ஊரிலே உன் புகழை
உச்சரிக்காத உதடுகளில்லை
பாரிலே உன் பெயரை பாலர்களும் நன்கறிவார்
வேரிலே வெந்நீராய்
விமர்சனங்கள் முளைத்துவரும்

ஆயினும் உன் வளர்ச்சிதனை
அவைதான் அழித்திருமோ?

பத்தாண்டின் பின்னே வரும்
ஓராண்டையும் தாண்டி
புத்தாண்டில் கால் பதிக்கும் பொன்னான பூவரசே
எந்நாளும் வளர்ந்திருவாய்
எழில்வானில் ஆதவன் போல்
இந்நாளில் சக்தியினை
இந்துமகேஷிடம் பெற்றிருவாய் !

எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள்
எப்பொழுதும் உன்னோடு
அத்தனை பேர்களிலும் ஆணிவேராய் ஒருவரே
பக்கவேர்களாய் பாவலர்கள்
பைந்தமிழின் படைப்பாளர்கள்
வாசகர்கள் எப்பொழுதும்
வானமாய் வளஞ்சேர்ப்பார் !

புயல் மழை வந்தபோதும்
பூவரசுத் தருக்கள் சாய்வதில்லையே !
இடி மின்னல் கண்டபோதும்
இலையுதிர்ந்து போவதில்லையே !
வெள்ளம் பெருகிடினும்
வேரறுந்து வீழ்வதில்லையே !
உள்ளங் குளிர்ந்து
உலகாள ஒங்கி வளர்ந்திருவாய். !

விடுதலைக்கோ தூரமில்லை

புலர்ந்தும் புலராத காலைப் பொழுது !
 பூபாள மிசைக்கின்ற புள்ளினங்கள் !
 பூவையவள் தலையிலோ பெரிய சுமை !
 கூடை நிறை மரக்கறி வகைகளை
 கூவி விற்பாள் நாள்தோறும் தெருவினிலே !
 பனித்துளியில் குளித்திட்ட புற்றரையில்
 பாவையவள் பாதங்கள் பட்டுச் சில்லிடும் !
 விரைவாக நடக்கின்றாள் வீதி யோரம்
 விற்றுவிட வேண்டுமென்ற நினைப்போடு !
 ஊர் விளங்க வாழ்ந்த குடும்பமது
 பெயர் விளங்கப் பெற்றெடுத்தாள் மூன்று பிள்ளை !
 கட்டிய கணவனோ கழனியிலே யோர்நாள்
 குண்டடிபட்டுக் குடல்சரிந்து மரணித்தான் !

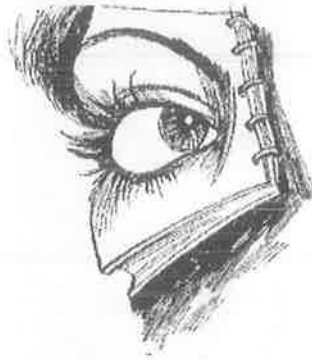
ஆண்மகனோ வீரத்தின் விளைநிலம்
 மண்மீட்டிப் போரில் மாவீரனாகி விட்டான் !
 இளையபெண் இளவேணி -
 கனவுகளைத் தான்சுமந்து
 கல்யாண வயதிலிலே...!
 மூத்தபெண் மல்லிகா
 முன்னேற்றப் பாய்ச்சலின் தாக்குதலால்
 பொட்டிழந்து பூவிழந்து
 தாய்வீட்டில் தான்சேர்ந்து
 முழந்தாளில் முகம்புதைத்து
 விம்மியமும்சோகம் !
 பொருண்மியத் தடைகள் வாழ்விலே
 பேய்களின் ஆட்சியில் நாளுமே !
 மரண ஓலங்கள் கேட்காத வீடுகளில்லை
 மறைதலங்கள் மட்டுமா தகர்க்கின்றார் !
 கறைபடிந்த ஆட்சியிலே கயவர்களின் ஏவலிலே
 பாடம் கேட்கச்சென்ற பச்சிளம் பிஞ்சுகள்
 இயந்திரக் கழுகுகளின் எச்சம்பட்டு
 ளிந்து கருகினவே !
 வீட்டுக்கு வீடு அவலங்கள் !
 விடுதலைக்கோ தூரமில்லை !

சின்னப் பூவே !

சிரிப்பை மறந்த சின்னப் பூவே
 உன் வாழ்வில்
 நெருப்பையள்ளிக் கொட்டியோர்
 நெஞ்சமில்லாதவர்,
 தவிப்பை நாமறிவோம்
 தமிழ் மண்ணைக்காப்போமே !
 கொதிப்பை மறந்து
 குளிர் தென்றலாய் வாராய்,
 செஞ்சோலை நோக்கி
 சிறகடிக்க வாராய்
 பசுஞ்சோலை நீயே ! பைந்தமிழும் நீயே !
 பாசமுடன் மாமாக்கள் பரிவுடன்தான் ஏந்தியே
 நேசமுடன் வாழவைப்பார்
 நித்திலமே நீ வாராய் !

கரைகளைத் தழுவி ய ஜீவநதி

பெண்ணே ! உன்
 இமைக் கதவுகளுக்குள்
 இட்டு வைத்திருப்பதாய்
 இள நகை
 சிந்தினாயன்று !
 இன்றோ உன்
 இதயக் கோயிலுக்குள்
 இன்னொரு தீபத்தை
 ஏற்றி வைத்துவிட்டாய்

உன் விழிக் கண்ணியில்
 வீழ்ந்த நாள்முதலாய்

என் மனத்தறியில்
 உன் முக வேர்வையை
 ஒற்றியெடுக்கும்
 வண்ணக் கைக்குட்டையை
 ஓய்வின்றி
 நெய்து கொண்டிருந்தேன்.

ஞாபக முடிச்சு
 அவிமும் போதெல்லாம்
 இராத்திரிகள் நீண்டு
 இமைகள் ஓய்வெடுக்க
 மறுக்கின்றன !

கருமைக்குள் நீராடிய
 கருங்கூந்தலில்
 தென்றலின் விரல்கள்
 தீண்டுகின்றவேளை
 மனசுக்குள்ளே ஒரு
 மத்தாப்பு !

விழியம்பு
 விரைந்து சென்று
 நெஞ்சமெனும்
 தேன் கூட்டில் துளைகளிடக்
 கிண்ணங்களில்
 நிரம்பிவழிந்தவை

தேன்துளிகளா?
கண்ணீர்த்துளிகளா?

தேன்சிந்தும்
பூவாய் நீ
அழைப்புமணியை
அழுத்திய போதும்
வாசல் திறக்காத
வண்டாயிருந்தேன் நான் !
உன் பார்வைத்தேர்
ஓடிய வீதியெங்கும்
பலவர்ணப் பூக்கள்
உற்சவ காலத்தில்
உதவுமேயென்று
வேலிகளிடீடு
விலகியது ஜீவன்.

என் கரைகளைத்
தழுவிய ஜீவநதி
கல்யாணக் கடலில்
சங்கமிக்கும் வினாடியில்
தூய்மை யெனும்
கூறாச்சேலையை
உடுத்திக் கொண்டது.

மண்பற்றை இழக்கா மகுடபதி

நாற்புறமும்
 கடலைகள் தாலாட்ட
 நடுவினிலொரு பொன்நகர் !
 அதுவே புங்கைநகர் !
 அங்கிருந்தொரு
 உதயசூரியன் தன்
 ஒளிக் கிரணங்களை
 ஒளிரவிட்டது எங்கும் !

பல்கலைக்கழகம் செல்லாமலே
 பட்டதாரியானவர்
 பட்டமளிப்பின்றியே
 பட்டங்களைப் பெற்றவர் !
 நாடகம் அரசியல் பத்திரிகை
 தொண்டு சிரமதானம்.....

வீதிகளில்
 எதிரெதிரே வேலிகள்
 ஒன்றுக்கொன்று
 கைகுலுக்க.....
 கைகளை நீட்டாதவாறு
 இடைவெளியமைத்து
 இருகரைகளையும் நீட்டி
 நீண்டதோர்
 சிரமதானப் பணியைச்
 சிரமமின்றிச் செய்தவர்,
 கடல்நீரின் வருகைக்கு
 கதவடைப்புச் செய்து
 குடிநீரின்.....
 ஊற்றுக்கண் திறக்க
 ஊரை ஒன்று திரட்டியவர் !

இடுகாடென்ன
 சுடுகாடென்ன
 அபிவிருத்திக்...
 கோடுகள் வரைந்து
 அழகுற வைத்தவர் !

சர்வவோதயமெனும்
 ராஜாங்கத்தில்
 ராஜாவுமவரே !
 செங்கோல் செலுத்தி
 செகமெங்கும்
 சிறப்புற்றவர் !

சரித்திர ஏடுகளில்
 சமகாலப் பதிவு....
 எம் தமிழர் வரலாற்றில்

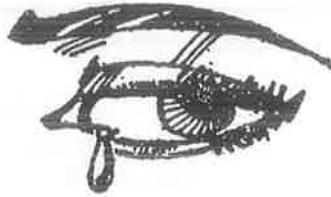
திருநாவுக்கரசின்....
 வாழ்க்கை வரலாறும்
 அச்சப் பிழையின்றி
 அழகுறப் பதிக்கப்பட்டுவிட்டது !

வேரோடி.....
 விழுதுகள் விட்ட
 விருட்சமதின் நிழல்தனில்
 இளைப்பாறியோர் ஏராளம்
 அவரின் மனசும் தாராளம் !

காலமகள்..
 சற்றேனும் ஓய்வின்றி
 மிகவேகமாக
 வருடங்களை மடித்து
 அகண்ட வாய்க்குள்
 வெற்றிலை பாக்காய்
 மென்றுவிடுகின்றாள் !
 அப்போது.....
 மணிமகுடமிழந்தாலும்
 திருநாவுக்கரசு
 மண்பற்றை இழக்கவில்லை !

இலையுதிர் காலத்தின்
 இலையென்றாகி....
 மலையொன்று
 மண்ணில் சரிந்துவிட்டதால்
 மலையருவி மக்களின்
 கண்களில் பாய்கிறது. !

* வட இலங்கை சர்வோதயத்தின் தாபகர்.
 அமரர் க. திருநாவுக்கரசுவின் மறைவின்போது எழுதப்பட்டது.

மானுடத்தின் கண்ணீர்

மானுடத்தின் கண்ணீரைக்
கண்ணுற்றதும் என்
நெஞ்சம் சுரக்கும்
கொஞ்சம் விழிகளில்
மனிதம் துளிகளாய்
எட்டிப் பார்த்து
சொட்டிவிடும்.

பசியோடு ஒருவர்க்கம்
(உ)ருசியோடு ஒரு வர்க்கம்
படைத்தவனிடமே
குறைகாணும்
என் உள்ளம் !

பாலற்ற குழந்தை
வீறிட்டழ
பாற்குடங்களில்
குளிக்கும்
சிவலிங்கத்தை நோக்கி
என் சுட்டுவிரலசையும் !

மானுடத்தின் துன்பத்தில்
 இன்பம் நுகர்வோரைக்
 கண்ணுற்றால்
 நெஞ்சம் கனன்று
 என் விழிகள்
 தீயுமிழும்

ஏதிலிகளின்
 தூர்ந்துபோன
 அடுப்புக்களைத்
 துப்புரவு செய்ய
 நீளாத விரல்கள்
 கோயில்
 உண்டியலுக்காய்
 நீளுகிறபோது
 என் உதடுகளில்
 ஏளனப் புன்னகை
 ஏறியமரும் ।

ஒப்பனைக்குள்
 முகம் மறைத்து
 ஒப்புக்கொரு
 புன்னகையை
 உதடுகளில்
 நெளியவிடுவோரை
 அளவு கோல்கொண்டு
 அளக்கும் என் அறிவு ।

பூத்துக் குலுங்கி
 நீண்ட நாட்கள்
 காத்துக் கிடந்தே
 காகிதப் பூக்களாகும்
 கன்னியர்களுக்காகவும்
 என் கண்கள் பனிக்கும் ।

செய்திப் புறா.....

இருளுக்குள் அமிழ்ந்த
 இனிய நகரில்
 உறங்காத உண்மைகளை
 வெளிச்சம் பாய்ச்சி
 உலக மக்கள் உணர்ந்திடச்
 சேதி சொன்ன
 செய்திப் புறாவொன்று
 சாவின் தீவில்
 கரையொதுங்கிவிட்டது.

பொய்மைகளையே தினம்
 அச்சாக்கும்
 எழுதுகோல்களிடையில்
 உண்மைகளை

அச்சாக்கமுயன்ற
எழுதுகோல்
உடைக்கப்பட்டுவிட்டது !

கழுத்துக்கு மேலேகயிறு
நெஞ்சுக்கு முன்னே
துப்பாக்கிமுனை
முதுகுக்குப்பின்னே
கூரிய கத்தி
குறிபார்த்திருப்பதை
அறிந்திருந்தும்
சத்தியம் தன்
மூச்சுக்கயிறு
அறுந்து போகும்வரை
நீதிதேவதையைத்
தன்முதுகிலே
சுமந்து கொண்டே
இருந்தது !

நாள்தோறும்
அரங்கேறிய
அராஜகங்களைக்
கண்ணுற்றுக்
கண்கள் சிவந்த
கதிரவனுக்கு
மலர்வளையத்தை
அனுப்பி வைத்தவன்
இப்பொழுதும்
மலர் மாலைகளுக்காய்
அலைந்தபடி !

மரண ஓலையை
 வக்கிரத்தோடு எழுதிய
 காலன் இன்னும்
 காசினியைச்
 சுற்றிக் கொண்டிருக்க
 யமதூதர்களுக்காய்
 வலைவீசப் படுகிறது !
 எய்தவனிருக்க
 சில அம்புகள்
 சிறைகளில்
 திரை மறைவுகளில் !

அன்றாடம்
 அடக்கப்பட்ட மக்களின்
 அவலங்களைக் கக்கிய
 பேனாவிலிருந்து
 குருதி வழிந்தது
 மக்களின் விழிகளில்
 அருவி வழிந்தது !

தர்மத்தின் வாசலை
 அதர்மத்தின்
 இராட்சதக் கரங்கள்
 அடைத்து வைத்திருந்ததாகச்
 சரித்திரத்தின் பக்கங்களில்
 சான்றுகளில்லை !

* ஊடகவியலாளர் மயில்வாகனம் நிமலராஜன் நினைவாக.

மலையக மக்கள்

ஒரு தேசத்தின் முதுகை
நிமிர்த்துவதற்காக
தம் முதுகெலும்பை
வளைத்துக் கொண்டவர்கள் !

அவர்களின் விரல்களோ
கொழுந்துகளைக் கிள்ளும்
இரைப் பைகளோ
கொழுந்து விட்டெரியும் !

அவர்களின் உழைப்புக்கு
மேகங்களையே
போர்வையாக்கிக் கொள்ளலாம்
ஆயினுமென்ன? இன்றுவரை
தாகங்களோடு.....!

காது மடல்களுக்குள்
 மெட்டுகள் கட்டும்
 கொசுக்கள் கூட
 பலமுறை முயன்றும்
 தம் இரத்தப்பரிசோதனையில்
 தோற்றுப் போய்விடுகின்றன !
 அவைகளின் வாய்முனை
 வலிப்பதைத்தவிர
 வழிவதில்லை குருதி.

நாட்டுக் கவர்கள்
 ஆணிவேர்களாய் !
 வாழ்வினிலோ
 அறுக்கப்பட்டவர்களாய் !

இறப்பர் பால் சேகரித்து
 காலியாகிப்போன
 நாட்டின் கஜானாவை
 நிரப்பி விடுவதற்காய்
 தினந்தோறும்
 இரத்த தானம்
 செய்துகொண்டே இருப்பவர்கள் !

தம் மழலைகள்
 முலைசப்புகிறபோது
 கண்ணீர்த்துளிகளையே
 கசிய விடுகின்றார்கள்.

நூற்றாண்டுகள்
கரைந்த பின்னும்
நாடற்றவர்கள் என்று
நாமகரணம்
சூட்டப்பட்டவர்கள் !

பிரஜாவுரிமையற்றவர்களென
நாடுகடத்தப்பட்டவர்கள் பாதி
பிரஜாவுரிமையிருந்தும்
உரிமையற்றவர்களாய்
வாழ்பவர்கள் மீதி

மலைமுகடுகளில்
இரத்தம் உறிஞ்சும்
அட்டைகள் ஏராளம் !
இவர்களின்
வாழ்வை உறிஞ்சும்
அட்டைகளும் தாராளம் !

* இலங்கையில் மலையக மக்கள்படும் அவலநிலை குறித்துப்பாடியவை.

மரபுக் கவிதையும் புதுக் கவிதையும்

மரபுப் பெண்ணாள்
 பரத ஆடைகளில்
 பசுமையாய்த் தோன்றிடினும்
 புதுக் கவிதைப் பூவையின்
 லாவணியத்தின் முன்னே
 சொற்களின் அமுத
 தூறல்களின் முன்னே
 தன் செளந்தர்யத்தைத்
 தொலைத்து விடுகின்றாள் !

வண்ணப் பூச்சேலையைவிட
 எண்ணப்பூக்கள்
 இழையோடிய சுடிதாரில்
 வனப்புடன் தோன்றுவாள்
 மரபின் தங்கை

சுரப்பதில் கங்கை
புதுக்கவிதை மங்கை
தளதளக்கும் கொங்கை !

மரபானவள்
சந்தங்களின்
அணைகளுக்குள்
தேங்கி நிற்கும் கேணி
ஓங்கி வளரும் தங்கையைக்
கேலி செய்யும் அக்கா!

முற்காலங்களில்
பண்டித பரம்பரை
அள்ளிப் பருகுவதற்காக
அகழப்பட்ட
ஆழக்கிணறே மரபு
பிற்காலங்களில்
பாமரமக்களுக்காகவும்
வார்த்தைப்பட்டது.
புதுக்கவிதையோ
தேசங்களை
ஊடறுத்துப் பாயும்
றைன் நதி !

முன்னவளோ
எதுகை ஒப்பனையும்
மோனை ஊன்றுகோலுமின்றி
அரங்கம் வந்தால்
தரமது கெடுமென்று
தள்ளாடுவாள்.
பின்னவளோ
எதுகையெனும்

தாயின் மஞ்சள் பூச்சைக்
கைவிட்டாலும்
மோனையெனும்
தாய்வழி வந்த
நீண்ட கூந்தலை
அளவோடு வெட்டி
இலக்கணப் போர்வைகளைத்
தூரவீசி, இருகைவீசி
நாகரிக நங்கையாய் !

தாளத்தைக் கொலுசாக
இராகங்களை
வளையல்களாக ஏற்று
இசையருவியில்
நீராடுகிறபோது
மூத்தவளோ
இளையவளைவிட
வசீகரமாய்த் தோன்றுவாள் !

இருவருக்குள்ளும்
வேற்றுமைகளும்
ஒற்றுமைகளும்
கைகலப்புச் செய்தாலும்
இருவருமே
தமிழ்த்தாயின்
இனிய புதல்விகளே !

இருவருமே
மீட்டத் தெரிந்தவர்களின்
கைகளிலே
வீணைகளாகிவிட்டால்
அங்கே
நவமணிகள் சிதறுவதை
நன்கு கண்டிடலாம் !

சாகா மருந்தே !

புயலுக்கு மறு பெயர்தான்
 புவனமதில் பூபதியோ !
 பூகம்பம் தான் பெண்ணுருவு
 கொண்டு பூமியிலே -
 தோன்றியதோ !
 அடிவயிற்றில் பசி நெருப்பை அயராது மூட்டியே
 அகிலமதை விழிக்கச் செய்த
 அகிம்சைப் புறாவே !
 சாவுக்கே சாவையளித்த சாகா மருந்தே !
 சரித்திரமாய் மாறிவிட்ட சந்தனப் பேழையே !
 விடியலுக்கு முன்பே விதையாகிப் போனாயே !
 விடியும், விடியுமோர்நாள் !
 நீயங்கே விழிதிறப்பாய் !

அறிவேனும் அகல் விளக்கைக் கையிலெடு.....!

என் தாய் மாமன்
நட்டு வளர்த்த
நல்ல ஜாதிச்செடியில்
அரும்பு மொட்டு மலர்
அழஅழகாய் ஜொலித்தன !
அதில் ஒரு மொட்டு
முகை யவிழ்ந்து
முழு மலராகியது.

சின்ன நிலவு
சேலை கட்டவொரு
சேதி வந்ததே !

சேதி சொல்வேன்
கேள் கிளியே.....!

பொன்னும் மணியும்
உனக்கான
ஆபரணங்களல்ல
பெண்மையே
உன் ஆபரணம் !

பொல்லாத உலகம்
நீ நடக்கும்
பாதையிலே
நெருஞ்சியைத் தூவும்
புன்னகையோடு
அவைகளை நீ
பூக்களாய் மாற்றிவிடு !

இருளுக்குள் புரண்ட
இளங் கூந்தலை
வாரி விடுவதிலேயே
வாழ்வின் நிமிடங்களைக்
கரைத்து விடாமல்

இருளுக்குள் அமிழ்ந்த
மனித வர்க்கம்
எழுச்சிபெற
வெளிச்சத்தின்
சாளரங்களைச்
சற்றுத் திறந்துவிடு !

சத்தியத்தின் பாதையில்
 நித்தம் நீ நடந்தால்
 சத்தியமே உகைக்காக
 இறங்கிவந்து
 உன் புன்னகைக்காய்த்
 தவம் கிடக்கும்.

ஒரு விழியில்
 குளிர் நிலவையும்
 மறுவிழியில்
 ளிக்கும் சூரியனையும்
 உட்காரவை பெண்ணே !
 காரிருள் பாதையில்
 நடைபோடுவதற்காய்
 காலடி எடுத்து வைக்குமுன்
 அறிவெனும்
 அகல் விளக்கைக்
 கையில் எடு கண்ணே !

நம்மன்னை நலியாளோ ?

மூவேந்தர் தமிழ்குளித்து மூச்சுவிடும் சொல்லாளன்
முக்கனியின் சாற்றிலெமை மூழ்கடிக்கும் வல்லாளன்
பாவேந்தர் பரம்பரையில் படைநடத்தும் எல்லாளன்
பத்திரிகைத் துறைபுகுந்து பகழியிடும் வில்லாளன்

சாவேந்தத் துணியாத சரித்திரத்துப் பெருந்தூணாய்
சாய்க்கவென யாருண்டு சகத்திலென இருந்தவனாம்
நாவேந்தன் நடந்திட்டான் நற்றமிழின் பிரவாகம்
நாவிட்டுப் போனதென்றால் நம்மன்னை நலியாளோ?

* அமரர் நாவேந்தன் நினைவாக.

கண்ணன் கழலடிகள் போற்றுவோம் !

சுற்றுகின்ற பூபிக்கோர் சக்தியினை அளித்துச்
 சுழன்றடிக்கும் காற்றுக்குள் மூச்சாக நின்று
 பற்றில்லா மாந்தர்க்கும் பற்றுதலைக் காட்டிப்
 பாரெங்கும் கொடிகளாய்ப் படர்ந்திடுவான் கண்ணன் !
 கற்றவர்க்கும் கல்லார்க்கும் கருணைமழைபொழிந்து
 காசினியில் எந்நாளும் காத்திடுவான் கண்ணன்
 உற்றவர்கள் உதவாத ஓர்பொழுது வந்து
 உதவிடுவான் கரம் நீட்டி உற்றவனாய் மாறி !

காலங்களை வகுத்தெமக்குத் தந்தவனும் அவனே
 கருணை மனம் கொண்டதனால் கலைகளையுமீந்தான்
 பாவங்கள் தொலைந்து மனிதப் பண்புநிதம் வளரப்
 பார்போற்றும் பகவத் கீதைதனை அளித்தான்
 கீதங்கள் பாடி நிதம் தொழுதிடுவோர் நெஞ்சில்

கீர்த்தியுடன் தோன்றி நன்கு வாழ்த்திடுவான் கண்ணன்
பாதங்கள் தொழுதிடுவோம் பாவங்கள் நீங்கும்
பரந்தாமன் திருவடியே தஞ்சமெனக் கொள்வோம் !

கோலமகள் ராதையுடன் குலவி வருவான்
கோபியர்கள் கொஞ்சி மகிழ்ந்தாட வருவான்
அதர்மங்கள் அழிந்திடவே அவதாரம் எடுப்பான்
அடியவர்கள் தமைக்காக்க அவனிதனில் வருவான்
பாஞ்சாலி துயர் நீக்கப் பாரதனில் வந்தான்
பார்த்தனுக்குத் தேரோட்டிப் பாரதனைக் காத்தான்
காலங்கள் தோறும் அவன் அவதாரஞ் செய்வான்
கண்ணனவன் கழலடிகள் தஞ்சமெனக் கொள்வோம்.

நீலவண்ண வானமதன் நிறத்தில் அவன் வருவான்
நீண்டபெருங் கடலதனில் அலைகள் எடுத்திகழ்வான்
புல்லாங்குழல் செய்த புண்ணியத்தின் பலனோ
புருசோத்தமன் உதட்டோரம் உரசினின்றதுவோ
கல்லாகிக் கிடந்திட்ட அகலிகைதானும் அவன்
கால் பட்டெழுந்ததுவும் கற்பனை என்றாமோ?
சொல்லால் அவன் பெருமை உரைத்திடலும் எளிதோ?
சோதி யவன் திருவடிகள் போற்றி நிதம் தொழுவோம்.

உலகத்தோர் உய்ந்திடவே கீதைதனைத் தந்தான்
ஒப்பில்லா அற்புதங்கள் காட்டி எமை அழைப்பான்
கருணையின் வடிவமதாய்க் காட்சி தருகின்றான்
கவலைகள் விட்டிடுவோம் கண்ணன் என்றும் காப்பான்
குறையொன்றும் இல்லை என்று குவலயத்தோர் கூறக்
கொடுமைகளை ஒழித்தென்றும் குழலோசை தருவான்
பாவங்கள் தொலைந்திடவே பாதைதனைக் காட்டும்
பரந்தாமன் திருவடிகள் பரவிடுவோம் வாரீர் !.

தொழுது நிற்போம்

ஞாலமெங்கும் நிறைந்திருக்கும் நாயகியாள்
 ஞானஒளிக் கதிர்களெனத் தெறித்திருவாள்
 காலமெலாம் கருணைமழை பொழியவென்றே
 கம்மிலே வந்தமர்ந்தாள் காமாட்சி !

கோலமகள் அழகுரதம் காண்பதற்கே
 கோடி பக்தர் கூடிவந்து ஆலயத்தில்
 ஆலமுண்ட பரமனவன் அருகமர்ந்தாள்
 அடிக் கமலம் தொழுதிடுவார் அன்புகொண்டே !

புலம் பெயர்ந்த மக்கள் துயர் களையவென்றே
 புலம் பெயர்ந்து வந்தமர்ந்தாள் கம்மிலே
 நிலம் பெயர்ந்த காரணத்தால் நிம்மதியிழந்தோம் நம்
 நிழலாக அவளிருப்பாள் நிறைவுகொள்வோம் !

குலம்வாழ இனம்வாழக் கோதையவள் என்றும்
கொடுமைகளைச் சாய்த்திடுவாள் கொண்டலாகி
வலம் வருவோம் எந்நாளும் வண்ணமகள்தன்
வடிவு கண்டு வாட்டமதைப் போக்கி வாழ்வோம் !

ஏதிலிகள் இல்லையெனக் குரல் கொடுப்பாள்
எழுந்து வந்து தாயாக எமையணைப்பாள்
பாசியெனப் பரமனையே பங்குகொண்டாள்
பக்தர்களின் நெஞ்சமதில் குடியிருப்பாள் !

நீதி நெறி நிலைத்திடவே கருணைசெய்வாள்
நித்தமும் தன் அடியவரைக் காத்துநிற்பாள்
ஆதியுமாய் அந்தமுமாய் நிற்கும் அன்னை
அருள்முகத்தைக் கண்டிடுவோம் திரண்டுவாரீர் !

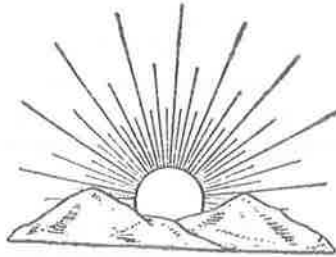
காஞ்சியிலே தானமர்ந்த காமாட்சி தான்
கம்மிலே கோயில் கொண்டாள் காணவாரீர் !
பாசியென நோய்கள் பல பற்றிடினும் அவள்
பால்வதனப் பார்வை படப் பறந்தே ஓடும் !

தூசியெனத் துன்பமெல்லாம் துடைத் தெறிவாள்
துயரமதை விட்டிடுவோம், தொழுது நிற்போம்
ஆசிகளை நல்கிடுவாள் அன்னை என்றும்
அவள் பாதம் சரண்புகுவோம் அமைதிகொள்வோம் !

* ஜேர்மனியில் - கம்மில் கோயில் கொண்ட
அன்னை காமாட்சி அம்மன் குறித்துப் பாடியது.

ஈவியரங்குக் ஈவினாதுகள்

தைமகள் வந்தாள்.

புத்தாண்டின் பூரிப்போடு பூவையவள்
 தைமகள் என்ற பாவையவள் !
 பனிமழையில் நீராடி பசுமைகளில் தானாடி
 கனியிதழினோரம் கற்கண்டின் சுவைததும்ப
 கன்னி மகள் வந்தாள்
 கணீரென்றொலி செவியில்
 ஆம் ! தைமகள் வந்தாள்
 தமிழ் மகள் வந்தாள் !

தைமகள் பிரசவித்தால்
 தனித்துவம் உண்டிங்கே
 பொங்கிடும் புன்னகையில்
 பொலியும் பல கதைகள்
 மங்காத தமிழினத்தின்

மாண்பான குழந்தையிது
தங்கிடும் மனையெல்லாம்
தண்மைதான் தாலாட்டும் !

மாதம் மும்மாரி
மழைதர வேண்டிய பின்
ஆதவன் வரவுக்காய்
ஆசையாய்க் காத்திருந்து
சாதிமத பேதமில்லாச்
சமத்துவத் திருநாளாய்
நீதிநெறி தழைத்திட
நீளும் புவிப் பொங்கல் !

கார் கவியும் வரை
கழனியில் உழைத்ததனால்
கதிர்விழிக்கு முன்னாலே
கால்விழிக்கும் கடமையினால்
ஏர் பிடித்தோர் ஏற்றமிறைத்தோர்
ஏழைகளாய்த் தொடர்ந்தாலும்
சீருயர வாழ்கவென
செகஞ்சிறக்க வரும் பொங்கல் !

கார்வளம் பொழியும்
கன்னற் தமிழ் நாட்டில்
நீர்வளம்பெருகும்
நித்திலத் திருநாட்டில்
யார்வளமும் பெருக்கும்
நம்தமிழர் பண்பாட்டில்
பார் வளமும் பார்க்கும்
பைந்தமிழர் திருநாட்டில்

தைகள் பிறந்தாலும்
 வழிபிறக்கா தென்னாளும்
 தையலர் வாழ்வினில்
 தனிமையிருட் கவிவோ
 சூரியக் கதிர்பார்த்து
 சும்பிடும் காந்திகளோ
 ஆரியக் கலவையினால்
 அலைப்பதுவோ சீதனங்கள் !

மௌனத் தவமியற்றும் மோகனங்கள் மட்டும்
 மண்பார்க்கும் கண்கள் மனிதத்தை விற்றுப்
 பெண்பார்க்கும் போதும்
 பெரிதாய்ப் பொன் கேட்கும்
 என் பார்த்தும் என்ன?
 இனி இதை மாற்ற வேண்டும் !

மன்னர்கள் கீரீடங்கள்
 மண்ணுள் மறைந்தன
 மற்றவர் வசதிகள் மனதில் நிற்குமா ?
 மனங்களைக் கொண்ட
 மறுவிலை கேட்பதா?
 மானிட வாழ்வினை
 மண்கொண்டா அளப்பது?

ஆண்டுகள் உருளட்டும் ஆயுளிலை யுதிர்ந்தே
 அகவைக் கிளைகள் அன்பொடு வளரட்டும்
 தைமகள் காலடி தழுவிடத் தாரணி
 தமிழர்கள் வாழ்வில் தடமொன்று பதியட்டும் !

வண்ணக் கோலம் வரையவரும் வனிதையவளை
 எண்ணக் கோலங்களினால்
 எப்படித்தான் வரவேற்போம் ?
 கண்ணீர்க் கோலம் கரைக்கப்பால் தெரிகிறதே
 எண்ணீர் எண்ணீரென்று என்னிதயம் பொங்கிறதே!

பாட்டொலியோடு நான் பார்த்த தமிழ் மண்ணில்
 வேட்டொலி மட்டும் விடாமல் ஒலிப்பதுவோ?
 நெல்மணிக்காய் வேர்வை
 நெற்றி நிறைத்தவர்கள்
 நிலக்கண்களால் நின்று
 நிலந்தடவி ஒதுங்குவதோ?

சதிகாரக் கூட்டம்
 சாக்குகள் சொல்லிச் சொல்லி
 அதிகார ஊஞ்சலை அப்படியே பிடித்தபடி
 சாவினைப் போதும் சதிராடி விளைத்தது
 ஆவன செய்ய அரங்கொன்று தேடோமோ !

தை மகளே வா !
 உன்னால் மட்டுமே இது முடியும்.
 தமிழர் வானத்திலிருந்து
 சாக்குருவியை விரட்டு
 சமாதானப் புறாவொன்று பறக்கட்டும் !
 சாந்தி மனதில் பிறக்கட்டும் !

உன் கையில் எம் சந்ததி.

உலகப் பந்தின் ஓரமெல்லாம்
ஒதுங்கி வாழும் தமிழா - உன்
நிலப் பந்தைச் சிறிதேனும்
நினைத்துப் பார்த்தாயா?

அன்று தேரோடிய வீதியெல்லாம்
இன்று ஓநாய்களின் ஊர்வலம்
வேரோடிய உன் வாழ்வு வீதியிலே
எம் சந்ததியின் வாழ்வு சந்தியிலே !

வீதி உலாப்போகும் வெண்ணிலவே ! நீ
விழித்திருந்து பார்த்திருப்பாய்
நாதியில்லா எம்மினத்தின் நிலையை
அவர்தம்
நடுங்கும் குரல் கேட்டிருப்பாய் !

அம்மணியின் ஆட்சியிலே எம்
கண்மணிகள் விழி பிதுங்கி
செம்மணியில் புதையுண்ட
செய்தியெலாம் கேட்டிருப்பாய்

நல்லூர் முருகனையும்
நயினை நாகபூஷணியையும்
செல்வச் சந்நிதிக் கந்தனையும்
திருக் கேதீச்சர நாதரையும்
திருவடம் பிடித்து இழுத்த உன்
உரம் பிடித்த கைகள் எங்கே?

பொற் கொல்லன் கைப்பட்ட
பொன்னது மின்னும் நகையாகும்
சிற்பியின் கையில் கருங்கல் கூடச்
சிலையாகி நல்ல கலையாகும்
ஓவியன் கைத் தூரிகை ஒரு
நாளிகையில் வரையும் நல்லோவியம்

உன் கையில் இன்று எம் சந்ததி
உணர்ந்துகொள் அதனை
சந்ததியின் எதிர்காலத்தைச்
சற்றேனும் சிந்தி ! செயற்படு !

தாயை மறந்து தனயன் வாழ்ந்தால்
தர்மம்தான் நிலைத்திடுமோ?
சேயை மறந்து வாழும் தாய்க்குச்
செகத்தினில் மதிப்பு முண்டோ?

கடல் வெள்ளம் பெருகிடில்
 அணை போட்டுத் தடுத்தாவிடலாம்
 ஆனால், எம்மக்களின்
 கண்ணீர் வெள்ளமல்லவா
 பெருக்கெடுத்துப் பாய்கிறதே !
 எப்படித் தடுப்போம் நாங்கள் ?

பல்லாண்டுகளின் பின்னர்
 பூமிப் பந்தில் புவிநடுக்கம் வரலாம்,
 ஆனால்
 ஒவ்வொரு நிமிடத்தின் உதிர்விலும்
 புவிநடுக்கம் எம் பூமியில் நிகழ்கிறதே !

புயலடித்த பூமிக்கெல்லாம் இன்று
 புயல் வேகத்தில் நிவாரணமுண்டு,
 ஆனால்
 புயலடித்து ஓய்ந்து போன உள்ளங்களுக்கு இப்பூமியில்
 நிவாரணம் ஏதும் உண்டோ?

வேதனையும் சோதனையும் மனித வாழ்வில்
 இடையிடையே வருவதுண்டு, அதுவே நாளும்
 பொழுதும்
 நம்மக்களுக்கு
 நிரந்தரமானதாகிவிட்டதே !

முன்பெல்லாம் நம்ஊர்க் கோயில் வீதிகளில்
 நம்மவரின் அணிவகுப்பு இன்றோ
 வெளிநாட்டு வீதிகள் தோறும் நம்
 தமிழ் அகதிகளின் படையெடுப்பு

ஏன் இந்த நிலை? சிந்தியுங்கள்
 ஏக்கம் கொண்டோடாதீர் !
 வெளிச்சம் தேடும் விட்டில் பூச்சிகள்
 விளக்குகளில் வீழ்ந்து மடிவதுபோல்
 வெளிநாடுகளின் வெற்று வாழ்வுதனில்
 வீழ்ந்து விடாதீர் ! விடியலைத் தேடுவீர் !

அடையாள அட்டையைத்
 தொலைத்துவிட்டால்
 அதனை மீண்டும் பெற்றுவிடலாம், உங்கள்
 அடையாளத்தைத் தொலைத்துவிட்டால்
 அடைவீர்கள் தொல்லை !

கூடுமாறிக் குயில் முட்டையிட்டாலும்
 குயில் காக்கையாகிவிடாது
 நாடு மாறி நீ வாழ்ந்தாலும் என்றும்
 நல்ல தமிழனாகவே வாழ்ந்துவிடு !

வானின் கையில் முகில் இல்லையெனில் -
 மழைஇல்லை
 மண்ணின் கையில் வளம் இல்லையெனில் -
 பயிரில்லை
 பெண்ணின் கையில் பண்பு இல்லையெனில் -
 அன்பில்லை
 உன் கையில் உதவி இல்லையெனில் - எம்
 சந்ததிக்கே வழியில்லை !

புதியதோர் உலகை நோக்கி.....

தை மங்கைக்கு ஒரு தைப்பொங்கல்
 தமிழ் மங்கைக்கோ தமிழருவிப் பொங்கல்
 ஆதவன் வரவை எதிர்பார்த்து
 அவனியிலே பொங்கல் - உங்கள்
 ஆதரவை எதிர்பார்த்து
 எலாயன் நகரதனில்
 தமிழருவிவிப் பொங்கல்

புத்தாயிரம் ஆண்டு புலர்ந்தவேளை
 முத்தான தமிழினம் முடிசூடவும்
 வித்தான விடுதலை விருட்சமாய்க் கிளைவிடவும்
 சத்தான மார்க்கங்கள் சாதகமாய்க் கனியவும்
 புத்தாயிரத்தில் புதியதோர் உலகை நோக்கிப்
 போவோம் வாருங்கள் !

உலகப் பந்தின் ஓரமெல்லாம்
 உரைத்திட முடியா விபீதங்கள்
 வல்லரசுகளின் போட்டா போட்டியில்
 வல்லவன் யாரென்ற சமரில்
 குவியும் அகதிகள்
 கவியும் போர்மேகங்கள் !

துப்பாக்கிக் கலாசாரத்தால் விளைந்த
 துர்ப்பாக்கிய நிலை தொலையட்டும்
 வளம் நிறைந்த நிலமெல்லாம் நல்ல
 விளை நிலமாய் மாறட்டும்
 தப்பாமல் பயிரிட்டுத் தமிழ்க்குலம்
 தழைத்திட வழிசெய்வோம்
 புத்தாயிரத்தில் புதியதோர் உலகை நோக்கிப்
 புறப்படுவோம் வாருங்கள் !

சாதீயம் பெண்ணடிமை சீதனம் என்னும்
 சாக்கடைகள் நம்மோடு இங்கு
 கப்பலேறி வந்து விட்டனவே !
 தப்பான வழிகளை மாற்றி இத்
 தரணிக்கோர் தனிவழி காண்போம் !

பாவேந்தர் பாமாலை பாடிடவும்
 நாவேந்தர் நல்லுரையெனும்
 பூமாலை சூடிடவும்
 மூவேந்தர் முத்தமிழுக்கு
 முடிசூட்டி மகிழ்ந்தனரே !
 பாராண்ட தமிழினம்
 பறிகொடுத்த ஆட்சியினைப்
 பாரதனில் மீண்டும் நிலை நாட்டிடுவோம்
 நாடாண்ட தமிழினமே
 நம்பிக்கை இழக்காதே !

காட்டிலும் மேட்டிலும் கரம்பையிலும் இன்று
 கதியின்றித் தவித்தாலும் என்றோ ஒருநாள்
 விடியல் பிறக்கும் விடுதலை கிடைக்கும்
 வீடிழந்த தமிழர்களே விதியென்று எண்ணாதீர்
 நாடிழந்த தமிழினமே நம்பிக்கை இழக்காதே
 புதியதோர் உலகைநோக்கிப் புறப்படுவோம் வாருங்கள்.

வேரிழந்த வாழ்வும் வெம்பியமும் ஓசையும்
 கூன்விழுந்த குருடர்களும் குதறுகின்ற ஓநாய்களும்
 கூடியழிந்து போவதற்குக் குரல் கொடுப்போம்
 புத்தாயிரத்தில் புதியதோர் உலகை நோக்கிப்
 புறப்படுவோம் ! புயலென எழுங்கள் !
 புலரட்டும் எங்கள் புதியவானம் !

முத்தும் மணியும் முக்கனியும்
 கத்தும் கடலும் கலைகளும் எழில்
 கொட்டிக் கிடக்கும் எம்பூமியில்
 வெட்டும் பகைதான் ஏனோ?

மாவலியோடு நதிகள் பல பாய்ந்து
 மண்வளம் செழித்திட்ட பூமியில்
 மலை வளமும் கனிவளமும் நிறைந்த
 மலைநாட்டில் மக்கள் வறுமையில் வாடுவதேன்?

இல்லை என்ற நிலை இனி எவர்க்கும் வேண்டாம்
 தொல்லை இருள் விலகித் தூய வொளி தெறிக்கட்டும்
 முல்லை மலர் போல மக்கள் முகமெல்லாம் மலரட்டும்
 எல்லைகள் எமக்காக எம்மண்ணில் விரியட்டும் !

padippakam

படிப்பகம்

- ❖ என சமுதாயத்திற்கு உணர்வூட்டி
உலகமெங்கும் உள்ள
கலாணம் ஊடகத்திற்குள்
உள்நுழைந்து உணர்வை
மக்கள் இடத்தில் கருவிக்
இந்திய உயர்வால், கலாணம்
கலாணம், பரிசீலனைக்
கலாணம்.
- ❖ உண்மையை
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
- ❖ உண்மையை
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
- ❖ உண்மையை
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
- ❖ உண்மையை
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்
கலாணம்

இந்தியா

padippakam

- ஏன் எழுதுகிறேன் என்பதற்கு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரணம் வைத்திருப்பார்கள். சம்பந்தன் சொல்லும் காரணம் கல்வி. இந்தக் கல்வி என்பது ஏட்டுப் படிப்பல்ல; அனுபவக் கல்வி, வாழ்க்கைக் கல்வி.
- “என்னுதிரம் கலந்த இன் தமிழின் பற்றதனால் கவிதை புனைகின்றேன் கற்பதற்கு நிறையவரும்” என்னும் வரிகளில் அதைத்தான் தெளிவு படுத்துகிறார் அவர்.
- புவரசின் கவிதைப் போட்டிகளில் இவரது பல கவிதைகள் பரிசுகளை வென்றிருக்கின்றன என்பது இவரது கவிதகிறனுக்கு ஒரு பாராட்டுப் பத்திரமாகக் கொள்ளப்படலாம்.
- பல்வேறு சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் இவரது கவிதைகள் பல வெளியாகி யிருக்கின்றன. வெளியான கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை தாயகத்து நினைவுகளிலேயே மலர்ந்தவை எனலாம்.
- ஜேர்மனியில் இராட்டிங்கன் நகரில் வதியும் சம்பந்தனிடம் இருந்து இன்னும் நிறையக் கவிதைப் பூக்கள் மலரவேண்டும் என்பது என் ஆவல்.

- இந்துமகேஷ்.